

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບບື້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີຈົດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 3, 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 3, 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 2, 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 2, 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 1, 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 1, 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ຮີດອໍານາດຂອງຂ່າວປະເສີດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 1:1-17
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຣມ 1:1-17
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຂ່າວປະເສີດມີຮີດເດດຊ່ອຍໃຫ້ທຸກຄົນພົ້ນໄດ້ຖ້າຫາກເຊື່ອ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ່າວປະເສີດນັ້ນມີມາແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈຮີດເດດຂ່າວປະເສີດ.

ບົດນຳ

ເລີ້ມຕັ້ງແຕ່ໂປໂລເປັນຕົ້ນມາ ຮີດເດດຂອງຂ່າວປະເສີດໄດ້ບັນດານໃຈໃຫ້ໂປໂລປະກາດ ແລະດ້ວຍຮີດເດດອັນດຽວກັນຍັງໄດ້ບັນດານໃຈໃຫ້ຄຣິສຕຽນປະກາດ ແລະຍັງຈະບັນດານໃຈຄຣິສຕຽນທຸກສມັຍໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດນີ້ຕໍ່ ໆ ກັນໄປຈົນກວ່າພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາ.

1. ອໍານາດຂອງຂ່າວປະເສີດ: (ໂຣມ 3:1-7)

ຄົນໃນເມືອງໃຫຍ່ເພິ່ງພາອາສັຍໄຟຟ້າເປັນປັດຈັຍອັນສຳຄັນທີ່ສຸດ ໂດຍສເພາະໂຮງຈັກໂຮງງານຍິ່ງຕ້ອງການໄຟຟ້າຫລາຍກວ່າບ້ານເຮືອນເສັງອີກ. ຄັ້ງນຶ່ງມີພາຍຸພັດຢ່າງແຮງທີ່ເມືອງເສຖກິດແຫ່ງນຶ່ງເຮັດໃຫ້ບ່ອນເກັບພລັງໄຟຟ້າທັງເມືອງຂາດ ພະນັກງານໄຟຟ້າກໍເຮັດງານທັງວັນທັງຄືນເພື່ອສ້ອມແປງການເພພັງໃຫ້ຄືນມາເປັນປົກຕິ. ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ມີໄຟຟ້ານັ້ນໂຮງງານກໍຖືກປິດເປັນອາທິດ, ຜູ້ຄົນໃນຂົງເຂດນັ້ນພາກັນໄປຊື້ເຄື່ອງຈັກໄຟຟ້ານ້ອຍເພື່ອຈະໃຫ້ບ້ານເຮືອນຂອງຕົນໄດ້ຮັບໄຟຟ້າ ບັນຫາມີຢູ່ວ່າເຄື່ອງຈັກຜະລິດໄຟຟ້າໃນສອງແຂວງທີ່ໃກ້ຄຽງນັ້ນບໍ່ພໍຂາຍ. ສອງອາທິດຕໍ່ມາເມືອງນັ້ນກໍກັບມີໄຟອີກ ແລະມີຂ່າວລາຍງານວ່າໂຮງງານຂາດທຶນເປັນຮ້ອຍໆລ້ານ, ສ່ວນບ້ານເຮືອນປະຊາຊົນທັງໝົດໄດ້ເສັງອາຫານທີ່ເກັບໄວ້ທີ່ ຟຣີເຊີ ເນົ່າເປື່ອຍເສັງຫາຍເປັນຈຳນວນຮ້ອຍລ້ານ. ນີ້ເປັນພຽງພລັງໄຟຟ້າຂາດໄປພຽງສອງອາທິດເທົ່ານັ້ນ, ເມື່ອມາທຽບໃສ່ຂ່າວປະເສີດແລ້ວມີພລັງອໍານາດຫລາຍພັນເທົ່າ ເພາະຂ່າວປະເສີດໄດ້ຊ່ອຍຈິດວິນຍານຄົນໃຫ້ພົ້ນຈາກບຸຣາໄຟນະຣົກ ດັ່ງນັ້ນຫາກເມືອງໃດ, ແຂວງໃດ, ປະເທດໃດຂາດຂ່າວປະເສີດຄວາມເສັງຫາຍຈະມີຫລາຍເທົ່າໃດໝໍ?. ຄົນບາບທັງຫລາຍຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດຫລາຍກວ່າເຂົາຕ້ອງການໄຟຟ້າ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດ ທ່ານອາຈານໂປໂລຮູ້ວ່າເຂົາຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດ, ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄົນທັງໂລກຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດ ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງເລັ່ງເອົາຂ່າວປະເສີດໄປບ່ອນທີ່ເຮົາໄປທຸກວັນນີ້. ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າຄົນບາບຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຫລາຍປານໃດ ທ່ານສາມາດວາດພາບ

ເບິ່ງວ່າ ຫາກເຮືອນຂອງທ່ານບໍ່ມີໄຟຟ້າສອງອາທິດໃນລະດູຮ້ອນຈະເປັນແນວໃດ? ເມື່ອທ່ານວາດພາບນີ້ ອອກໄດ້ທ່ານກໍຈະຮູ້ວ່າຄົນບາບຕ້ອງການພັດທະນາຂ່າວປະເສີດຫລາຍປານໃດເພື່ອຊີວິດຈະໄດ້ຮັບການ ປ່ຽນແປງ. ດ້ວຍນິດອໍານາດຂ່າວປະເສີດທີ່ເຜົາໄໝ້ຈິດວິນຍານຂອງໂປໂລ ເພິ່ນຈຶ່ງມີໃຈຮ້ອນຮິນໃນການ ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ເຖິງແມ່ນຕົວຢູ່ໄກ ເມື່ອໄປບໍ່ໄດ້ເພິ່ນກໍຂຽນຈົດໝາຍແນະນໍາຕົວເອງຕໍ່ຄຣິສຕຽນໂຣມ ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນແນະນໍາຕົວເອງວ່າ ;

1. ຜູ້ຮັບໃຊ້(ຂ້າໃຊ້) ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ໂປໂລເອົາຕົວເອງລົງຕໍ່າເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ນັ້ນແປວ່າໂປໂລຍົກເອົາພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນເຈົ້ານາຍແຫ່ງຊີວິດ, ຄວາມໝາຍທີ່ເລິກໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນຂ້າ ໃຊ້ຕ້ອງເຊື່ອຟັງຄວາມເຈົ້ານາຍຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ.

2. ຜູ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອັດສາວິກ, ແປວ່າ

- ກ. ເປັນຜູ້ຕິດຕາມປະຕິບັດພຣະອາຈານ.
- ຂ. ເປັນຜູ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງສາລະພັດທີ່ພຣະອາຈານສັ່ງສອນ.
- ຄ. ເປັນຜູ້ປະຕິບັດທຸກຄໍາສັ່ງ.

3. ຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ເຮືອງການເກີດ, ການຕາຍ ແລະການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ແປວ່າຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແມ່ນປະກາດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຂ່າວປະເສີດ ໂປໂລ ຖືກພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃນຂະນະທີ່ທ່ານເປັນບໍຣະປັກຕໍ່ຂ່າວປະເສີດ ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງບົ່ງບອກວ່າຮິດອໍານາດ ຂອງຂ່າວປະເສີດນັ້ນສາມາດປ່ຽນໄດ້ທຸກຄົນຫາກພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຈະໃຫ້ຄົນນັ້ນໄດ້ພົ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ ຮ້ອງເອົາໂປໂລໃນຂະນະທີ່ທ່ານຂີ່ມ້າໄປເພື່ອຈັບກຸມຜູ້ທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດໄປໃສ່ຄຸກ (ກິຈການ 9). ຫລັງ ຈາກໂປໂລໄດ້ຮັບການຊໍາຮະລ້າງຈິດໃຈແລ້ວທ່ານກໍກາຍເປັນຄົນໃໝ່ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວມາຂ້າງ ເທິງນັ້ນ.

2. ຂ່າວປະເສີດປຸກໃຈ: (ໂຣມ 1:8-15)

ໃນໂລກນີ້ຜູ້ໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດແລ້ວຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົ້ນຈາກການກະທໍາຝ່າຍໂລກ, ແລະໃນໂລກໜ້າຜູ້ນັ້ນກໍ ຈະໄດ້ໄປຢູ່ສວັນຊັ້ນຟ້າກັບພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍນິດອໍານາດຂອງຂ່າວປະເສີດນັ້ນເອງໄດ້ປຸກໃຈຂອງໂປໂລຢູ່ ຫ້າຢ່າງໃນຕອນນີ້ຄື;

- 1. ຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ກຸງໂຣມຊໍາລືກັນໄປທົ່ວໂລກ (ຂໍ້ 8).
- 2. ພຣະເຈົ້າເປັນພຍານຝ່າຍໂປໂລ (ຂໍ້ 9ກ).
- 3. ໂປໂລອຸທິດຕົນໄຫວ້ອນເພື່ອກຸງໂຣມ (ຂໍ້ 9ຂ).
- 4. ໂປໂລມີໃຈປາຖນາຢາກໄປເວົ້າຂ່າວປະເສີດໜ້າຕໍ່ໜ້າ (ຂໍ້ 10-12).

5. ໂປໂລຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ທີ່ຈະມາປະກາດ (14).

ສິ່ງສໍາຄັນນັ້ນແມ່ນໂປໂລຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນໄດ້ເປັນໜີ້ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ເມດຕາສົງສານ ຂໍາຮະຄວາມຜິດແລະຄວາມບາບທີ່ທ່ານໄດ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນ, ເມື່ອເພິ່ນຄິດເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວຈຶ່ງມີ ໃຈຫ້າວຫັນໃນການປະກາດພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນທີ່ເມດຕາສົງສານໂປໂລກໍ ໄດ້ສົງສານເຮົາເຊັ່ນກັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຄວນຈະຮີບຮ້ອນໃຈພາກັນອອກໄປປະກາດເພື່ອເປັນ ການຮັບໃຊ້ແທນພຣະຄຸນແດ່ພຣະອົງ. ໂປໂລເວົ້າວ່າ "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຕັ້ງໃຈຫລາຍເທື່ອແລ້ວວ່າຈະມາຢາມພວກເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຜົນບາງຢ່າງໃນຖ້າມກາງພວກເຈົ້າ ເຫມືອນດັ່ງໄດ້ຮັບຜົນໃນຖ້າມກາງຊາວຕ່າງປະເທດແລ້ວ ແຕ່ຈົນເຖິງບັດນີ້ກໍຍັງມີເຫດຂັດຂວາງຢູ່" (ຂໍ້ 13). ເຮົາບໍ່ແນ່ໃນວ່າອາຈານໂປໂລກໍລັງເວົ້າຫຍັງທີ່ເພິ່ນກ່າວວ່າ "ຮັບຜົນບາງຢ່າງໃນຖ້າມກາງພວກເຈົ້າ ເໝືອນດັ່ງໄດ້ຮັບຜົນໃນຖ້າມກາງຊາວຕ່າງປະເທດແລ້ວ" ແຕ່ມີສາສນາສາດຕິຄວາມໝາຍວ່າ ແນ່ນອນອາ ຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮືອງເງິນຄໍາ, ແຕ່ໂປໂລກໍລັງບອກວ່າ ທັງສອງຝ່າຍແມ່ນໄດ້ຮຽນຮູ້ແລະນໍາຂ່າວ ປະເສີດອອກໄປດ້ວຍກັນ ເພື່ອນໍາຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ຮັບເຊື່ອດ້ວຍກັນ. ສລຸບແລ້ວແມ່ນຄົນໃນກຸງໂຣມກໍໄດ້ ຮັບຜົນປະໂຫຍດໃນການມາຂອງໂປໂລ ແລະໂປໂລກໍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ມີຜູ້ຊ່ວຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ສຸພາສິດລາວມັກ ຈະເວົ້າວ່າ ຕື້ນກ້ວຍຄໍ້າໄມ້ ແລະໄມ້ຄໍ້າຕື້ນກ້ວຍ.

3. ຣິດເດດຂ່າວປະເສີດນໍາຄວາມພີ່ນ: (ໂຣມ 1:16-17)

ໂປໂລເປັນພຍານວ່າຂ່າວປະເສີດທີ່ຈະກ່າວນັ້ນເປັນຂ່າວປະເສີດທີ່ບໍ່ມີຂ່າວໃດໆທີ່ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຄົນ ໄດ້, ໂປໂລຮູ້ກໍເພາະວ່າຂ່າວປະເສີດໄດ້ປ່ຽນແປງເພິ່ນມາແລ້ວຈົນກາຍເປັນຄົນໃໝ່ ຄືເມື່ອກ່ອນເພິ່ນກຽດ ຊັງຄຣິສຕຽນຈົນໃຊ້ອໍານາດຂູ່ເຂັນແລະຈັບຄຣິສຕຽນໄປຂັງຄຸກ ແຕ່ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດແລ້ວ ຊີວິດ ກັບປ່ຽນຈາກໜ້າມືເປັນຫລັງມື ຄວາມກຽດຊັງຄຣິສຕຽນນັ້ນບໍ່ຮູ້ວ່າມັນຫາຍໄປທາງໃດໝົດ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນຍັງຮັກແລະປົກປ້ອງຄຣິສຕຽນດ້ວຍຊີວິດຂອງເພິ່ນອີກ, ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ "ເພາະວ່າ ເຮົາບໍ່ມີຄວາມລະອາຍໃນຂ່າວປະເສີດ ດ້ວຍວ່າຂ່າວປະເສີດນັ້ນເປັນຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນ ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຮັບຄວາມພີ່ນ ພວກຍິງກ່ອນແລະພວກຕ່າງຊາດດ້ວຍ ເພາະໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ ສະແດງໃຫ້ມີຄວາມຊອບທັມດ້ວຍອາສັຍຄວາມເຊື່ອແຕ່ສິ່ງດຽວ ເຫມືອນມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີແລ້ວ ວ່າ, "ຜູ້ທີ່ຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມເພາະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ຈະໄດ້ຊີວິດ" (ຂໍ້ 16-17).

ໂປໂລແນ່ໃຈວ່າ ໃນຂ່າວປະເສີດໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະເພິ່ນຈະບໍ່ລະອາຍຫລືບໍ່ຢ້ານທີ່ຈະປະ ກາດ ບອກເຮືອງຂ່າວປະເສີດນີ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນຕໍ່ໄປ ໂປໂລໄດ້ເວົ້າໄວ້ໃນ (2 ໂກຣິນໂທ 11:16-33 ເຊິນອ່ານ). ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນມີຄົນເວົ້າຢຽບຍໍາຄູກູກແລະເຮັດຫລາຍຢ່າງໃຫ້ໂປໂລອັບອາຍຂາຍໜ້າ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ ອ່ອນແອທໍຖອຍຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດກັບເພິ່ນ. ແຮງກໍາລັງສອງຢ່າງທີ່ເປັນພລັງໃຫ້ໂປໂລບໍ່ລະອາຍແມ່ນ

- 1. ຄວາມຊອບທັມ ແລະ 2. ຄວາມພີ່ນ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນບ່ອນປາຍຂໍ້ 17. ແປວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນຂ່າວປະ ເສີດຈະກາຍເປັນຄົນຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຂົາເປັນຄົນຊອບທັມໃນສາຍພຣະເນດ

ຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວເຂົາກໍຈະໄດ້ຊີວິດ ແປວ່າເຂົາໄດ້ພົ້ນຈາກຕາຍແລ້ວຖືກໂຍນຖິ້ມໃນບຶງໄພນະຣິກ ແຕ່ຈະຢູ່ສວັນຊັ້ນຟ້າກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຊອບທັມແລະຄວາມພົ້ນທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນຍັງມີໄວ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດ (ພຣະເຢຊູ) ເງື່ອນໄຂທີ່ຈະກາຍເປັນຄົນຊອບທັມແລະຮັບຄວາມພົ້ນນັ້ນມີແຕ່ສິ່ງດຽວ ຄືເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ ຫລືເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະພົ້ນ. ຄຳວ່າເຊື່ອໃນທີ່ນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າ ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ, ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຊີນພຣະອົງເຂົ້າມາເປັນພຣະເຈົ້າໃນຈິດໃຈເທົ່ານັ້ນລາວກໍຈະພົ້ນທັນທີ.

ຄຳຖາມ

1. ໂປໂລແນະນຳເພິ່ນເອງວ່າ ເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຫລື ເປັນຂ້າທາດນັ້ນຕ່າງກັນແນວໃດ?
2. ຄຳວ່າອັດສາວົກແປວ່າ ຜູ້ສິ່ງຂ່າວປະເສີດ ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ ຈະເປັນຜູ້ສິ່ງຂ່າວປະເສີດໄດ້ແນວໃດ?
3. ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ທ່ານເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງບໍ່? ທ່ານຈະຕອບພຣະອົງແນວໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງດຶງດູດຈິດໃຈໃຫ້ທ່ານປະກາດຂ່າວປະເສີດ?
5. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງອຸທິດຕົນເອງຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ?
6. ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດມີຫຍັງແດ່?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 2

ເອົາຄວາມຕົວະມາປ່ຽນຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຣມ 1: 18-32

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຣມ 1: 18-32

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະອະນຸຍາດໃຫ້ຄວາມບາບທະວີຂຶ້ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງເປັນເຫດແລະເປັນຜົນຂອງການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງເປັນເຫດແລະເປັນຜົນຂອງການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ຄວາມບາບເພີ່ມທະວີຂຶ້ນເວລາພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ພວກເຮົາເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະອົງ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຍອມຮັບຜົນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຄວາມບາບເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ? ໂລກນີ້ຈະຊົ່ວຮ້າຍໄປເລື້ອຍໆບໍ່? ໃນສັງຄົມ ທີ່ປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ, ຄວາມບາບກໍຍັງເປັນຄວາມບາບຢູ່ບໍ່? ບາງຄັ້ງກໍປາກົດວ່າໃຜຈະດຳເນີນຊີວິດແບບໃດກໍໄດ້ ເໝືອນກັບວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ຫລາຍຄົນກໍພາກັນເຮັດບາບຕ່າງໄປແບບບໍ່ສົນໃຈ ແລະໂລກນີ້ກໍໄດ້ເສື່ອມລົງໄປເລື້ອຍໆ. ພຣະຄຳໃນມື້ນີ້, ໂຣມ 1: 18-32, ຈະເວົ້າໃນເລື່ອງນີ້. ພຣະຄຳຈະເວົ້າເຖິງເຫດແລະຜົນທີ່ເກີດຂຶ້ນເພາະການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງຈະບອກວ່າພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຄວາມບາບວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນແນ່ນອນ.

1. ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ: (ໂຣມ 1: 18)

ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຄົນທັງຫລາຍນິຍົມຊົມຊອບ. ພຣະຄຳຂໍ້ນີ້ໄດ້ຕິດຕາມພຣະຄຳສອງຂໍ້ທີ່ເວົ້າເຖິງການບໍ່ລະອາຍໃນຂ່າວປະເສີດ; ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາກສ່ວນຂອງຂ່າວປະເສີດ. ພຣະເຈົ້າຈະຈັດການກັບບຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ; ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັບຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງມະນຸດ. ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງມະນຸດເປັນເລື່ອງຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ ແລະມັກຈະເກີດຂຶ້ນຈາກການອິດສາ, ບັງບຽດ, ການແກ້ແຄ້ນ, ຫລືຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມຈິງ ແລະເປັນວິທີຕອບຢ່າງຖືກຕ້ອງສຳລັບຄວາມບາບ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບໍ່ນິສຸດບໍ່ສາມາດເມີນເສີຍຕໍ່ຄວາມຜິດບາບ; ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງປ່ອຍໃຫ້ຄວາມບາບເພີ່ມທະວີໄປເລື້ອຍໆໂດຍບໍ່ມີການລົງໂທດ ພຣະອົງກໍບໍ່ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຍຸດຕິທັມ. ຄວາມເມດຕາ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພຣະລັກສະນະສອງຢ່າງຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ສະແດງອອກໃນຄວາມຮັກແລະພຣະພິໂຣດໄປພ້ອມໆກັນ; ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຄວາມບາບ ເພາະຄວາມບາບແຍກຄົນບາບອອກຈາກພຣະອົງ.

2. ສາເຫດຫຼືກຳລັງທີ່ເຮັດໃຫ້ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: (ໂຣມ 1: 18-24)

ສາເຫດຫລືເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຕໍ່ຄວາມບໍ່ນິສຸດ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງໃນສັມຍຂອງໂປໂລ ກໍຍັງເປັນຄວາມຈິງຢູ່ໃນສັມຍນີ້.

1. ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ (1: 18). ຂັດຂວາງຄວາມຈິງ, ມື້ວໃນຄວາມບາບ, ອອກຈາກຄວາມຈິງ, ແລະອື່ນໆ. ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນຳຄົນອອກໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະດຽວກັນ ການດຳເນີນຊີວິດໃນພຣະເຈົ້າ ນຳຄົນອອກຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.
2. ບໍ່ຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າ (1: 21). ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດຄືໃຫ້ສະຫງ່າຣາສີແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນພຣະອົງຕລອດໄປ (1ປຕ 4: 11; 1ກອທ 10: 31). ໂມເຊຕ້ອງການຢາກເຫັນສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ (ອພຍ 33: 18) ແລະພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ສະຫງ່າຣາສີເປັນກາວ(ໜຽວ)ຣະຫວ່າງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ ແລະໄດ້ແຜ່ຂຍາຍມາເຖິງຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນ (ຢຮ 17: 20-23).
3. ບໍ່ໄດ້ໂມທະນາພຣະຄຸນ (1: 21). ບໍ່ຮູ້ບຸນຄຸນຊຶ່ງເນື່ອງມາຈາກຈິດໃຈທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ. ມະນຸດລືມວ່າທຸກຢ່າງທີ່ດີແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາພາກັນເພິ່ງຕົວເອງ, ເພິ່ງຄວາມສາມາດ, ແລະຄວາມສລຽວສລາດຂອງຕົວເອງ. ການບໍ່ຮູ້ບຸນຄຸນເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີການຖວາຍຕົວ ແລະໃຫ້ມີການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງທຸກຢ່າງ.
4. ຄວາມຄິດທີ່ເສັຽໂຍດ (1: 21-22). ການບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໃສ່ໃຈໃນປັດຈຸບັນ ແທນທີ່ຈະໃສ່ໃຈສິ່ງສຳຄັນຄືສິ່ງທີ່ຈະຢູ່ຊົ່ວນິຣັນ. ມະນຸດບໍ່ມັກຄິດພິຈາຣະນາ ແຕ່ເມົານຳຄວາມສນຸກສນານຈົນລືມຄິດວ່າທຸກຢ່າງໃນໂລກລ້ວນແຕ່ອະນິຈັງ. ມະນຸດລືມພຣະເຈົ້າ.
5. ສແວງຫາສະຫງ່າຣາສີໃນສິ່ງຂອງ (1: 23) ຖ້າມະນຸດບໍ່ໃຫ້ສະຫງ່າຣາສີກັບພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ພວກເຂົາກໍຈະຫາສິ່ງອື່ນໆມາຖືມຄວາມຫວ້າງເປົ່າໃນໃຈຂອງຕົນ. ພວກເຮົາມີສິດທີ່ຈະຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຄວາມງາມຂອງພູເຂົາ, ນ້ຳຕົກຕາດ, ລູກຫລານທີ່ພວກເຮົາໄດ້ລ້ຽງດູ, ຄວາມສຳເຣັດໃນຊີວິດ, ຫລືຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຫາມາໄດ້. ແຕ່ເວລາພວກເຮົາໄປໃຫ້ສະຫງ່າຣາສີກັບສິ່ງອື່ນໆ ພວກເຮົາກໍພາກັນເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
6. ນະມັສການສິ່ງທີ່ສ້າງໄວ້ (1: 23-24). ເວລາພວກເຮົາເລີ້ມນະມັສການສິ່ງທີ່ສ້າງໄວ້ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ພວກເຮົານຳເອົາສິ່ງອື່ນໆມາແທນພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງພວກເຮົາ; ພວກເຮົານະມັສການທັມມະຊາດ, ນະມັສການສິ່ງທີ່ໄດ້ຊື້ມາດ້ວຍການຕິດໜີ້; ພວກເຮົາລືມເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ ຫລືນະມັສການພຣະອົງ ແຕ່ໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ເຕັມຢູ່ໃນຊີວິດແລະຈິດໃຈ.

3. ຜົນຂອງການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: (ໂຣມ 1: 24-31)

ຂໍ້ 24 ເລີ້ມດ້ວຍຄຳວ່າ "ເພາະສັນນັ້ນ" ຊຶ່ງອາດຈະໝາຍເຖິງການກ່າວພິພາກສາ. ເພາະມະນຸດໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພົບກັບຜົນຂອງການກະທຳນັ້ນ. ໂປໂລໄດ້ເວົ້າໄວ້ຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ພໍສລຸບໄດ້ເປັນຈຸດໃຫຍ່ສາມຢ່າງ, ຄວາມຜິດ 23 ຢ່າງ, ແລະການພິພາກສາຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າອາດຈະປາກົດແຈ້ງ ຫລືຊຸກຊ້ອນຢູ່. ໃນໂຣມ 1 ນີ້ ການພິພາກສາຖືວ່າຍັງຊຸກຊ້ອນຢູ່. ການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນການເປີດປະຕູຮັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເຂົ້າມາໃນຊີວິດ; ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດ

ໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນຕາມທັມມະຊາດຂອງມັນ. ຕົວຢ່າງ: ຄົນທີ່ດື່ມເຫລົ້າຫລາຍກໍຈະມີປັນຫາເຮືອງສຸຂພາບ; ຖ້າທ່ານມັກນິນທາ ຄົນອື່ນກໍຈະບໍ່ໄວ້ໃຈທ່ານ; ນີ້ແມ່ນການພິພາກສາແບບຊຸກຊ້ອນຢູ່. ໂປໂລສລຸບຜົນຂອງພຣະພິໂຣດສາມຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຂໍ້ຄວາມທີ່ວ່າ "ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງປ່ອຍເຂົາ." ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄົນບາບໃຫ້ກັບຄວາມມັກບາບໃນໃຈຂອງເຂົາ (1: 24). ພຣະອົງຊົງປ່ອຍຄົນເຮັດຜິດທາງເພດໃຫ້ກັບຣາຄະຕັນຫາຂອງພວກເຂົາ (1:24, 26). "ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງປ່ອຍໃຫ້ເຂົາມີໃຈຊົ່ວແລະເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ສົມຄວນ" (1: 28). ສິ່ງທີ່ກ່າວມາແລ້ວນີ້ເວົ້າເຖິງການເປັນມະນຸດຊຶ່ງມີ: ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມຕ້ອງການ, ເນື້ອໜັງ, ແລະປັນຍາ. ເວລາຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜົນຮ້າຍກໍເກີດຂຶ້ນກັບຄວາມເປັນມະນຸດທັງໝົດ.

ພຣະທັມ ໂຣມ 1: 24-31 ເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດບາບຕ່າງໆເພາະການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມບາບສອງຢ່າງຕໍ່ຮ່າງກາຍ: ການຜິດປະເພນີແລະການຮ່ວມເພດສັມພັນກັບເພດດຽວກັນ (1: 24-27). ສັງຄົມອາດຈະຍອມຮັບແຕ່ ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າຈະມາເຖິງຄົນທີ່ປະພຶດເຊັ່ນນີ້. ໂປໂລເວົ້າເຖິງຄວາມບາບທີ່ໄປສູ່ຢ່າງໃນຂໍ້ 29: ການອະທັມ ການຊົ່ວຮ້າຍ ຄວາມໂລບ ຄວາມປອງຮ້າຍ. ຄວາມບາບອີກເຈັດຢ່າງທີ່ກ່ຽວກັບມະນຸດສັມພັນ: ດ້ວຍຄວາມເຫິງສາ ການຂ້າຟັນ ການວິວາດ ການລ້ລວງ ການຜູກພຍາບາດ ການສັບສົ່ ການເວົ້ານິນທາ ການກຽດຊັງພຣະເຈົ້າ (1: 29-30). ຄວາມບາບສີ່ຢ່າງເກີດຈາກການທະນົງຕົວ: ຊື່ອື່ງ ໝັ້ນປມາດ ຈອງຫອງ ອວດຕົວ. ຄວາມບາບກ່ຽວກັບການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າສອງຢ່າງ: ປະດິດຄິດແຕ່ງການຊົ່ວຂຶ້ນ ບໍ່ຟັງຄວາມພໍ່ແມ່ (1: 30). ຄວາມບາບສີ່ຢ່າງສຸດທ້າຍແມ່ນ: ໃຈບໍ່ສັງເກດການດີແລະຊົ່ວ ບໍ່ຖືຄຳໝັ້ນສັນຍາ ຂາດຄວາມຮັກທັມມະດາ ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາເອັນດູ (1: 31).

ຜົນສຸດທ້າຍຂອງການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຕາຍ (1: 31). ມະນຸດທຸກຄົນຈະຕ້ອງປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃນວັນນຶ່ງ (ໂຣມ 14: 12). ການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າຈະມີຜົນຮ້າຍສາມຢ່າງ: 1) ຕາຍຈົນຊົ່ວນິຣັນ ຫລືຖືກແຍກຈາກພຣະເຈົ້າຕາລອດໄປ; 2) ຕາຍຝ່າຍວິນຍານຊຶ່ງຈະມີຜົນຮ້າຍກັບຊີວິດໃນປັດຈຸບັນ; 3) ພຣະເຢຊູຈຳຕ້ອງໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເປັນຄຳໂຖ່ມະນຸດທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ຄົນສ່ວນຫລາຍບໍ່ໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍເຈຕະນາ ຫລືມີໃຈຊົ່ວ. ແຕ່ຫລາຍຄົນໄດ້ເມີນເສີຍເພາະບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈ. ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນສັບສົນກັບຊີວິດປະຈຳວັນ ເລີຍລືມຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າ ຫລືບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາກັບພຣະອົງ. ເວລາພວກເຮົາເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະອົງ ຄວາມຮັກທີ່ມີກໍເລີ້ມຈາກຫາຍໄປ. ເວລາພວກເຮົາບໍ່ໃສ່ໃຈກັບພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາກໍປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນມານຳພາຊີວິດ. ພຣະພິໂຣດແບບຊຸກຊ້ອນປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຕໍ່ໄປໃນທັມມະຊາດຂອງຄວາມບາບ, ແລະນຳພວກເຮົາໄກອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄປເລື້ອຍໆ. ເຖິງປານນັ້ນພວກເຮົາກໍຍັງຮູ້ວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຄວນ ແລະພົວພັນກັບສິ່ງທີ່ຄວນຫລືກເວັ້ນ. ຄວາມຫວັງກໍຄືວ່າວັນນຶ່ງພວກເຮົາຮູ້ສຶກຕົວວ່າເຮົາຕ້ອງການພຣະເຈົ້າ ແລະຫັນກັບຄືນຫາພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງກໍຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ພ້ອມກັບຜົນຮ້າຍທີ່ຕິດຕາມມາ. ໃຫ້ພວກເຮົາເລືອກທີ່ຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າ, ຮັກແລະບູຊາພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ສິນທະນາຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະພິໂຣດທີ່ຊຸກຊ້ອນຢູ່ ແລະພຣະພິໂຣດທີ່ປາກົດແຈ້ງ.
2. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບພຣະພິໂຣດແບບຊຸກຊ້ອນ ຄືພຣະອົງປ່ອຍເຮົາໃຫ້ກັບຄວາມບາບ? ສິນທະນາຄວາມໝາຍຂອງການປ່ອຍໃຫ້ກັບຄວາມບາບໃນໃຈ ຫລືການບໍ່ຮູ້ສັງເກດການດີຫລືຊົ່ວ.
3. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການກັບການຕົກຕໍ່າເພາະໄດ້ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານປ່ຽນແປງ?
4. ທ່ານເຄີຍເຫັນຜົນຂອງການເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງຜູ້ອື່ນໆບໍ່? ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ? ທ່ານໄດ້ເຫັນຫຍັງແດ່?

ສ໌ໄ

ບົດຮຽນທີ 3

ເຮັດພຽງທາງນອກແລະການເຊື່ອຟັງແທ້

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ໂຣມ 2
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ໂຣມ 2
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອຫລີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ພົບກັບການຕັດສິນນັ້ນຕ້ອງເຊື່ອຟັງ, ບໍ່ແມ່ນເປັນຄົນເຊື່ອຖືສາສນາເຄັ່ງຄັດ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນສາສນາເພື່ອເວັ້ນຈາກການຕັດສິນແມ່ນບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອໃຫ້ເຊື່ອໝັ້ນວ່າການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນວິທີທາງດີເພື່ອ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນຢ່າງທຸ່ງທັມ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າເປັນທ່ວງເຖິງການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຮົາຫລາຍກວ່າການເຮັດດີທາງນອກ. ພວກອ່ານຈິດ ໝາຍຂອງອາຈານໂປໂລທີ່ເປັນຄົນຍິວເຫັນດີກັບສິ່ງເພິ່ນເວົ້າໃນບົດທີ 1. ແຕ່ເຫັນວ່າບົດຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ປຸງນ ສຳນຽງອາດເຮັດໃຫ້ຄວາມເຫັນດີເຫັນຊອບຂອງພວກຍິວນັ້ນຫລຸດນ້ອຍລົງ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າພວກ ຕ່າງຈະຖືກຕັດສິນໃນເມື່ອຫລົງລຶມພຣະເຈົ້າໄປ (1:18-32), ແລະພວກຍິວກໍຈະເປັນເຊັ່ນດຽວກັນ ສາສນາ ທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດນັ້ນບໍ່ອາດສາມາດປົກປ້ອງຈາກການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາດາ ວິດເປັນກະສັດ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊາມູເອັນວ່າ, “ມະນຸດເບິ່ງພາຍນອກແຕ່ເຮົາເບິ່ງ ພາຍໃນ” (1 ຊມອ 16:7). ພຣະເຈົ້າເປັນທ່ວງພາຍໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນກາຍພາຍນອກວ່າຕົນ ເອງເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍການແຕ່ງກາຍຊຶ່ງບໍ່ມີນ້ຳໜັກເຖິງດ້ານຈິດວິນຍານອັນໃດ (ໂຣມ 2:29).

1. ກາຍພາຍນອກ: ກາຍເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດໄດ້: (ໂຣມ 2:1-11)

ຂໍ້ດັ່ງກ່າວມານີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງລັກສະນະຂອງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ. ນຶ່ງ, ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດຖິ້ມໂທດໃຫ້ຄົນອື່ນທັງໆທີ່ຕົນເອງກໍເຮັດຜິດເໝືອນກັນ (2:1). ມັນເປັນການສະດວກຈະກ່າວເຖິງຄວາມບາບຕ່າງໆທີ່ຂຽນໄວ້ໃນ ໂຣມບົດ 1, ແຕ່ມັນອາດເປັນການຍາກທີ່ຈະກວດເບິ່ງຈິດໃຈຂອງຕົນເອງແລະຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດດ້ວຍສັດຊື່. ເຫັນວ່າມະນຸດເຮົາມັກຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວເມື່ອຕົນເອງເຮັດບາບ ພວກເຮົາມັກອ້າງວ່າເປັນຍ້ອນຄົນອື່ນສເມີ ອ້າງວ່າສິ່ງຕົນເອງເຮັດນັ້ນສົມຄວນແລ້ວ. ກະສັດດາວິດໄດ້ປະນາມຄົນທີ່ລັກເອົາລູກແກະໃນປະວັດຂອງໂຢນາທານ, ແຕ່ບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງຈົນຈັບໄດ້ຄາມີເພາະມັນຖືກຕົນເອງ (2 ຊມອ 12). ພວກເຮົາອາດບໍ່ມີຄວາມຜິດທັງໝົດທີ່ໄດ້ກ່າວເອົາໄວ້ໃນໂຣມ 1, ແຕ່ພວກເຮົາເຮັດບາບ ແລະບໍ່ມີຄຳອັນໃດທີ່ຈະຕັດສິນຄົນອື່ນ.

ການເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດແມ່ນຫວັງບາງພາກສ່ວນຈາກພຣະເຈົ້າ (2:2-3). ຕາມຄຳສອນໃນຄຳອຸປະມາຂອງພຣະເຢຊູເຖິງເຮືອງຂ້າໃຊ້ທີ່ບໍ່ຍອມອະພິຍໃຫ້ຄົນອື່ນ (ມທ. 18:21-35) ໄດ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າອະ

ພ້ຍຍົກທີ່ຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃຫ້ຕົນເອງ ແຕ່ຄົນອື່ນເປັນທີ່ພຽງເລັກນ້ອຍກໍບໍ່ຍອມຍົກທີ່ໃຫ້. ເຊັ່ນດຽວກັນ ພວກເຮົາຕ້ອງການຄວາມເມດຕາຈາກຄົນອື່ນແລະຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອົາເຮືອງຄົນອື່ນເມື່ອເຂົາເຮັດຜິດເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ໂດຍສະເພາະແລ້ວເວລາຄົນອື່ນເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລືອກຊັ້ນວັນນະຫລືເຫັນແກ່ໜ້າຄົນນຶ່ງຄົນໃດ.

ການເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດມັກອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສິນທັມ (2:4-7). ຕົວຢ່າງ: ພວກເຮົາບໍ່ມັກຍອມຮັບຄວາມຜິດແລະຍອມປ່ຽນແປງຈິດໃຈ. ຄົນທີ່ອ້າງວ່າຕົນເປັນຄົນມີສິນທັມມັກເບິ່ງຂ້າມ ຫລືມັກເວົ້າວ່າບາບນ້ອຍບໍ່ເປັນຫຍັງ ແລະມັກລືມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກດີໃຈເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງມີພຣະປະສົງເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ການເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດນັ້ນຄືຢາກອອກຈາກຄຸກແຕ່ບໍ່ມີຄວາມກິນແໜງແລະປ່ຽນແປງພາຍໃນຊີວິດຈິດໃຈເລີຍ. ມັນເປັນການຍາກທີ່ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດຈະປ່ຽນຈິດໃຈ (2 ພຣະບັດຍັດທີ 10:16; ເຢເຣມີຢາ 4:4). ໃນວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າຄົນເຮົາຈະໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ ຫລືລົງໂທດເພາະມີໃຈແຂງກະດ້າງບໍ່ຢາກປ່ຽນແປງ (ໂຣມ 14:12); 1 ກຣທ 3:10-15; 2 ກຣທ 5:10; ມທ 24-25).

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນການເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດແມ່ນການສແວງຫາຜົນປໂຍດສ່ວນຕົວ, ການປະຕິເສດຄວາມຈິງ, ແລະການປະພຶດຊົ່ວ (ໂຣມ 2:8-11). ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງພວກຍິວຜູ້ເພິ່ງຕົນເອງເປັນຄົນສິນທັມ. ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພຣະພອນແຕ່ຜູ້ສແວງຫາພຣະອົງແລະຮັກຄົນອື່ນ, ແຕ່ສ່ວນຜູ້ເຫັນແກ່ຕົວແລະເຮັດຄວາມຊົ່ວຈະໄດ້ຮັບພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຖືກຕັດສິນເພາະຂາດຄວາມເຊື່ອ: (ໂຣມ2:12-24)

ພຣະເຈົ້າເປັນທ່ວງແລະສິນໃຈກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງຫລາຍກວ່າຄວາມສາມາດອື່ນໆຂອງເຮົາ. ການຮູ້ຈັກແລະນັບຖືກິດບັດຍັດເທົ່ານັ້ນບໍ່ເປັນການພຽງພໍ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະບັດຍັດຈຶ່ງຖືວ່າຊອບທັມ (2:13), ແຕ່ມີພຽງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງມາດຕະຖານໃນການເຊື່ອຟັງພຣະບັດຍັດ ຜູ້ທີ່ມີພຣະບັດຍັດກໍຈະຖືກຕັດສິນດ້ວຍພຣະບັດຍັດສ່ວນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະບັດຍັດກໍຈະຖືກຕັດສິນໂດຍບໍ່ອ້າງພຣະບັດຍັດ. ເຫັນວ່າຄຳສອນຢ່າງນີ້ໂຫດຮ້າຍ, ແຕ່ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງນີ້ຂຶ້ນມາໃຊ້ໃນໂຣມ 3:10 (ບໍ່ມີຄົນສິນທັມ) ແລະໂຣມ 3:23 (ທຸກຄົນເປັນຄົນຜິດບາບ) ແລະໂຣມ 3:24 (ທຸກຄົນຈະກາຍເປັນຄົນສິນທັມໂດຍອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ).

ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກຕັດສິນ ແລະພວກທີ່ຮູ້ຈັກພຣະບັນຍັດກໍຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະບັນຍັດນັ້ນເພາະພວກເຮົາບໍ່ປະຕິບັດຕາມ ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະບັດຍັດກໍພົ້ນຈາກການຕັດສິນ. ພວກຕ່າງຊາດກໍຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ຍ້ອນມີຄວາມຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດແລະຊອບ (2:15). ພວກເຮົາຮູ້ຈັກພາຍໃນຈິດໃຈເຖິງສິ່ງຖືກແລະສິ່ງຜິດເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ມີພຣະບັນຍັດກໍຕາມ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະນັບຖືສາສນາຫລືບໍ່ກໍຕາມ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າພາຍໃນຊີວິດ ແລະຈະບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວໃດໆທັງສິ້ນ. ຂໍ້ 15 ໄດ້ກ່າວວ່າທຸກຄົນ-ຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດແລະຊອບນັ້ນເປັນພະຍານວ່າພວກເຮົາຜິດຫລືຖືກ ຄວາມຈິງແລ້ວບໍ່ມີຜູ້ໃດປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດໄດ້ຄົບຖ້ວນ.

ພວກຍິວມີເຫດຜົນດີຈະຕ້ອງອວດອ້າງເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກພວກເຮົາເປັນຕົວແທນພຣະອົງ ພວກເຮົາມີພຣະບັດຍັດແລະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາອ້າງວ່າຕົນເອງຮູ້ຈັກນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເຫມືອນຊາດອື່ນ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດອວດອ້າງວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັກສາພຣະທັມທັງໝົດໄດ້ ພວກເຮົາກໍຄືກັນໄດ້ຂາດຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 3:23).

ຂໍ້ 21-23 ໄດ້ຂຽນເອົາໄວ້ເຖິງການເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ: ສອນຄົນອື່ນແລະບໍ່ສອນຕົນເອງ, ເທສນາບໍ່ໃຫ້ລັກ ແຕ່ຕົວເອງກາຍເປັນໂຈນ; ປະນາມຄົນຫລິ້ນຊູ້ ແຕ່ຕົນຍັງເຮັດຢູ່ແລະຍັງລັກເງິນຈາກພຣະວິຫານ. ເຫັນວ່າພວກຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດຍັງຫລົງຜິດເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາກໍເໝືອນກັນເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງແລະສົມ ຄວນຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ.

3. ການເຊື່ອຟັງແລະຄວາມເຊື່ອແທ້: (ໂຣມ 2:25-29)

ອາຈານໂປໂລໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ພິທີຕັດ” ເປັນຕົວແທນຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະບັດຍັດ. ສຳລັບພວກຍິວແລ້ວ ພິທີຕັດເປັນການສະແດງອອກພາຍນອກວ່າເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງແລະຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ການກະທຳຢ່າງນີ້ອາດບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດຖ້າຈິດໃຈຂອງຄົນນັ້ນຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ; ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງຕ້ອງສະແດງອອກມາຈາກໃຈ ແລະມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນ. ກິດບັດຍັດໃດໆກໍຕາມຈະເປັນສິ່ງໂມເຊຍອມຮັບ ຫລືກິດບັນຍັດທີ່ຂຽນໃນ ຈິດໃຈຂອງຄົນ ຖ້າເຮັດແຕ່ທາງນອກຊຶ່ງກໍໝົດຄວາມໝາຍ.

ການເຊື່ອຟັງແລະຄວາມເຊື່ອແທ້ບອກວ່າພວກເຮົາເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເພີ່ມເຖິງການເປັນຄົນຍິວ (2:28-29). ການທີ່ຄົນຍິວໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງແລະມີເຄື່ອງໝາຍຂຽນໄວ້ນັ້ນ ອາດມີຄວາມໝາຍນ້ອຍກວ່າຄົນເປັນຍິວທາງຈິດໃຈ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍວ່າຜູ້ຮັບພິທີຕັດທາງໃຈ ໂດຍອົງພຣະວິຍານບໍ່ຮືບຮ້ອນຄົນນັ້ນກໍໄດ້ກາຍເປັນບຸດຍິງບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າການມີສາ ສນາ, ຂນົບທັມນຽມແລະປະເພນີນັ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ໜ້າຄົນ ນຶ່ງຄົນໃດເລີຍ. ພຣະອົງຮັບເອົາທຸກຄົນຜູ້ສະແດງທາພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາບໍ່ຖືເອົາຂນົບປະເພນີຂອງພວກຍິວ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຮົາຍັງກໍ່ສ້າງສິ່ງອື່ນໆມາແທນເພື່ອພວກເຮົາຈະຕັດສິນຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາອາດຖືວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໄປໂບດ ບໍ່ກິນເຫລົ້າ, ບໍ່ຫລິ້ນຊູ້ແລະອື່ນໆເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະຊອບພຣະທັຍແລະຖືວ່າເປັນຄົນເຊື່ອແທ້. ອາຈານໂປໂລອະທິບາຍວ່າພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດເອົາເອງ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຄວນເປັນຄົນຕັດສິນຄົນອື່ນວ່າເຮົາຖືກເຂົາຜິດຢ່າງນີ້ເປັນຕົ້ນ. ອາຈານໂປໂລຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອດ້ວຍໃຈ ບໍ່ແມ່ນເຮັດພຽງແຕ່ພາຍນອກເພື່ອອວດອ້າງ.

ຄຳຖາມ

1. ຖ້າຄຣິສຕຽນເປັນຄົນສັດຊື່ ພວກເຮົາຍອມຜິດວ່າພວກເຮົາຍັງຕັດສິນຄົນອື່ນຢູ່ ເຖິງແມ່ນເຮົາເອງຍັງເຮັດບາບຄືຄົນອື່ນ. ແມ່ນຫຍັງຈະຊ່ວຍປົວແປງການເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດນີ້ໄດ້?
2. ໂຣມ 2:5 ພວກເຮົາໄດ້ກອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃນວັນຕັດສິນ? ເຮືອງນີ້ປະກອບດ້ວຍຄຣິສະຕຽນເຮົາຫລືບໍ່?
3. ໃນທາງໃດແດ່ທີ່ຄຣິສະຕຽນເປັນຄົນເລືອກຊັ້ນວັນນະແນວໃດ? ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານເດີມັກຮັກຫລັງຊັງບ່າງຢ່າງໃດ?
4. ໃຫ້ທ່ານອະທິບາຍໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າຂອງຕົນເອງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ພິທີຕັດທາງນອກແລະພິທີຕັດໃນໃຈ.

5. ພວກເຮົາສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມຜິດຕຸລອດ ທັງໆທີ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ອະພັຍຄວາມຜິດບາບໃຫ້ແລ້ວ? ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບສັນຕິສຸກອັນແທ້ຈິງໂດຍບໍ່ຖືເອົາຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງໃນຊີວິດໃນເມື່ອອົງພຣະຄຣິດອະພັຍໃຫ້ແລ້ວ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 4

ເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ໂຣມ 3:21-31
<u>ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ໂຣມ 3:21-31
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພວກເຮົາໄດ້ຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພວກເຮົາຈະໄວ້ວາງໃຈໃນສິ່ງໃດເພື່ອໃຫ້ເຮົາຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ແນ່ວ່າຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄົນດີກັບ ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອ ພວກເຮົາຈະໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນອົງພຣະຄຣິດພົດໃຈ.

ບົດນຳ

ໂຣມບົດ 3:21-31 ເປັນບົດທີ່ເວົ້າເຖິງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກະທຳຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຂອງ ພວກເຮົາ. ບົດ 1 ແລະ ບົດ 2 ໄດ້ນຳເຖິງຈຸດນີ້ໂດຍສະເພາະ. ພວກຕ່າງຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນສິນທັມເພາະພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກ ຈາກພຣະບັດຍັດ. ສ່ວນພວກຍີວບໍ່ເປັນຄົນສິນທັມເພາະພວກເຂົາໄດ້ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັດຍັດ. ພຣະເຈົ້າຕັດສິນຢ່າງຖືກຕ້ອງທີ່ວ່າບໍ່ມີ ຈັກຄົນເປັນຄົນສິນທັມ (ໂຣມ 3:10-12) ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຕົນເອງ, ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດເປັນຄົນສິນ ທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ.

1. ການເປັນຄົນສິນທັມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຂຶ້ນ: (ໂຣມ 3:21-22ກ)

ໃນເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກມາສະຖິດຢູ່ກັບມະນຸດ ພຣະອົງເປັນອົງສິນທັມແລະ ໄດ້ມາເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ກົດບັດຍັດແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມທຳນວາຍເອົາໄວ້. ອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ ພຣະອົງໄດ້ຍອມຖອມຕົວລົງມາເປັນມະນຸດ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດບາບຈັກດີ. ພຣະອົງກ່າວວ່າມະນຸດບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເດັດຂາດ-ຄີໄປສວັນໄດ້ ຈຳເປັນພຣະອົງຕ້ອງ ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອມາຊ່ອຍພວກເຮົາ.

ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ອນຄາຍຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຂອງ ພວກເຮົາ (ຄວາມຜິດບາບທີ່ກ່າວໄວ້ໃນບົດ 1 ແລະ 2). ການຄົນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະຄຣິດໄດ້ບອກເຖິງ ພຣະເຈົ້າແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄວາມຕາຍ ແລະຄວາມບາບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ແກ້ບັນຫາຄວາມບາບຂອງ ມະນຸດ (ຍິວ ແລະຄົນຕ່າງຊາດ). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນຄັ້ງດຽວເປັນການສິ້ນສຸດເພື່ອເຮັດໃຫ້ ພຣະ ພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດສິ້ນສຸດລົງ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມສິນທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເອີ້ນ ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບເອົາເພື່ອເປັນຂອງຂວັນອັນປະເສີດທີ່ສຸດ.

2. ການເປັນຄົນສິນທັມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັບເອົາໄວ້: (ໂຣມ 3:22-23)

ໂຣມ 3:23 ໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກາຍເປັນຄົນສິນທັມ ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງນີ້ເຮັດເອງບໍ່ໄດ້ ເພາະມັນເປັນຂອງພຣະຣາຊທານ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານໂດຍຄວາມເຊື່ອ ຄືການໄວ້ວາງໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຫາໃຫ້ໃນປັດຈຸບັນ ແລະຈະມີຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປໃນອະນາຄົດ ພຣະສັນຍານີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເອົາມາພິສູດໄດ້ດ້ວຍຕາຂອງມະນຸດ.

ຄວາມເຊື່ອແມ່ນສິ່ງຈັບບາຍບໍ່ໄດ້ແລະເກີນຄວາມສລາດແລະເບິ່ງບໍ່ໄດ້ດ້ວຍສາຍຕາ. ຄວາມເຊື່ອແມ່ນການປະຕິບັດບັດຊຶ້ງມີຊີວິດຢູ່ ເປັນການຮັບເອົາຈາກສ່ວນເລິກ ແລະເປັນການໄວ້ວາງໃຈຢ່າງມີຄວາມຫວັງ (ເຮັບເຮີ 11:1). ຜູ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້. ໃນຂໍ້ 22-23 ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າວ່າ “ທຸກຄົນ” ເປັນຄົນຜິດບາບ, ເພິ່ນຍັງເວົ້າຊ້ອກວ່າຜູ້ທີ່ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູກາຍເປັນຄົນສິນທັມ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຈັດໃຫ້ເພື່ອທຸກຄົນໃນໂລກ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຢ່າງອັດຕະໂນມັດ.

ໂຣມ 3:23 ຂໍ້ນີ້ເປັນຂໍ້ທີ່ພວກເຮົາມັກເຫລົ່າໄດ້ກັບປາກທີ່ກ່າວເຖິງຄວາມຜິດບາບ ຜິດພາດຈາກເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຫ້ຖືກໂທດ. ແມ່ນແທ້ບາງຄັ້ງພວກເຮົາເຮັດດີ ແຕ່ບໍ່ເຮັດດີໄດ້ຕະຫຼອດໄປຕາມມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າວາງໄວ້. ການທີ່ພວກເຮົາຂາດຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າໝົດໄປຍ້ອນຄວາມຜິດບາບນັ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນແທນພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າໝົດໄປ ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດກາຍເປັນຄົນສິນທັມ ມີສັນຕິສຸກໄດ້ຍ້ອນອົງພຣະເຢຊູເອງ.

3. ການເປັນຄົນສິນທັມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກກໍ່ຂຶ້ນອີກ: (ໂຣມ 3:24-26)

ຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງສາມຄຳທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກແລະສຳຄັນໃນຫລັກສາສນາສາດເຊັ່ນ: ເປັນຄົນຖືກຕ້ອງ, ການໄຖ່ບາບ, ການຖວາຍເພື່ອບາບ. ທຸກຄົນຕ້ອງການຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າເພາະພວກເຮົາໄດ້ຂາດຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບສະພາບເປັນຄົນສິນທັມຄືນອີກໃໝ່. ຄຳເວົ້າໃນກົດໝາຍແມ່ນ ເປັນຄົນຖືກຕ້ອງ ໝາຍຄວາມວ່າຫົວໜ້າສານປະກາດບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມຜິດອັນໃດເລີຍ. ເຊັ່ນກັນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຜິດ ແຕ່ພຣະອົງຍັງບອກວ່າພວກເຮົາບໍ່ຖືກລົງໂທດໃດໆທັງສິ້ນ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາລ້າງສຳລັບຜູ້ທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ (3:20).

“ການໄຖ່ບາບ” ແມ່ນການກະທຳເພື່ອພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້. ຄືເປັນການຊື້ເອົາສິ່ງຂອງທີ່ເສັ່ງໄປນັ້ນຄືນອີກ. ຕາມປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 25 ໄດ້ກ່າວເຖິງສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຖືກຂາຍໄປເປັນທາດແລະໃນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກໄຖ່ຄືນ ຫລືເອົາສິ່ງຂອງໄປຈຳນຳເມື່ອມີເງິນແລ້ວກໍໄປໄຖ່ຫລືຊື້ເອົາຄືນ. ການໄຖ່ຄືນນັ້ນມີຄ່າເພາະອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຊື້ຄືນດ້ວຍຣາຄາອັນແພງ (1 ກະຫ 6:20).

ອົງພຣະເຢຊູເອງຊົງເປັນຄຳໄຖ່ຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ຖ້າຈະໃຊ້ຄຳເວົ້າທາງກົດໝາຍແລ້ວແມ່ນ ການຖວາຍເພື່ອບາບ. ໃນພາສາເຮັບເຮີແມ່ນ ກັບບ່າ ໝາຍຄວາມວ່າ “ປົກເອົາໄວ້” ໃນພຣະຄັມພິເດີມແລ້ວແມ່ນການເອົາສັດມາຂ້າຖວາຍແທນທີ່ແທ່ນບູຊາເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປນະມັສການໃນ ພຣະວິຫານ. ຄຳນີ້ໝາຍເຖິງຊື້ຊື້ທີ່ໂນອາເອົາມາຕາບເຮືອເພື່ອຊ່ອຍຊີວິດຂອງຄົນແລະສັດໃນເຮືອນັ້ນໃນ ສມັຍພັຍວິບັດນ້ຳຖ້ວມໂລກ.

ຂໍ້ 26 ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດຕໍ່ສະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາທີ່ພວກເຮົາສົມຄວນໄດ້ຮັບການຕັດສິນລົງໂທດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄືນໃໝ່ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນສະພາບບໍ່ຮື້ສຸດດ້ວຍອົງພຣະເຢຊູຊຶ່ງເປັນພຣະຄຸນຊ້ອນພຣະຄຸນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ບໍ່ຮື້ສຸດ ແລະໄດ້ເປັນຜູ້ປະທານຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

4. ການເປັນຄົນສິນທັມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັບຮູ້: (ໂຣມ 3:27-31)

ຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ, ບໍ່ແມ່ນການເຮັດເອົາເອງໄດ້. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນນຶ່ງຄົນໃດອວດຕົວໄດ້. ການເຮັດດີທຳດີກໍໄດ້ດີ ເຊື່ອໃນສາສນາເປັນສິ່ງດີ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມລອດ

ພິນຈາກບາບໄດ້. ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ເຮັດດີ ແຕ່ຄວາມເຮັດດີນີ້ເປັນຜົນນໍາໄປໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ.

ການກາຍເປັນຄົນສິນທັມໂດຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອ; ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມກົດບັດຍັດເພາະມັນນໍາໄປເຖິງໃຫ້ມີການເຊື່ອຟັງ ເພື່ອຖືກແຍກອອກໃຫ້ເປັນໄພພິນບໍ່ຮຽດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເປັນຄົນສິນທັມນີ້ບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມກົດໝາຍ ແຕ່ແມ່ນການປະຕິບັດໃນຄວາມເຊື່ອຟັງອົງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອຈະປະທານຊີວິດໃຫ້ຢ່າງຄົບບໍຣິບູນ (ໂຍຮັນ 10:10).

ການຈະເຮັນຂຶ້ນເປັນເໝືອນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາເຮັດໄດ້ຢ່າງຄົບບໍຣິບູນໃນຊີວິດນີ້, ແຕ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບສັນຕິສຸກພ້ອມກັບຄວາມຍິນດີເພາະພຣະອົງປະທານໃຫ້ເປັນຄົນສິນທັມ. ສິນທັມນໍາພາພວກເຮົາໃຫ້ປ່ຽນແປງທາງໃນຈິດໃຈ (12:1-2) ຖິ້ມຊີວິດເກົ່າແລະເອົາຊີວິດໃໝ່, ເປັນຄົນສິນທັມ (ເອເຟໂຊ 4:20-24). ພວກເຮົາອາດເວົ້າເໝືອນອາຈານໂປໂລວ່າ ບໍ່ແມ່ນຕົວເອງເຮັດໄດ້ໝົດ ຫລືຕົວເອງເປັນຄົນປະເສີດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມັງໜ້າໄປສູ່ຫລັກໄຊຕາມທີ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໃຫ້. (ຟລປ 3:12)

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ໃນບົດຮຽນປະກາດເຮືອງຂ່າວປະເສີດໄດ້ໃຊ້ປຶ້ມໂຣມປະກາດໃຫ້ຄົນຮັບເອົາຄວາມພື້ນແບບງ່າຍໆ. ສີ່ຂໍ້ຂ້າງລຸ່ມນີ້ສາມາດເອົາປະກອບໃຊ້ໃນການປະກາດກັບຄົນອື່ນ:

1. ໂຣມ 3:23 ປະກາດວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນຄົນຜິດບາບ ແລະຂາດຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ.
2. ໂຣມ 6:23 ບອກພວກເຮົາວ່າຄ່າຈ້າງຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ.
3. ໂຣມ 5:8 ຍັງຢືນວ່າໃນຂນະພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນຜິດບາບ ພຣະເຈົ້າຍັງຮັກພວກເຮົາ, ແລະອົງພຣະຄຣິດໄດ້ຕາຍແທນບ່ອນເຮົາ.
4. ໂຣມ 10:9 ສັນຍາວ່າຖ້າພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້າຊີວິດແລະເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄົນມາຈາກຕາຍ ພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບຄວາມລອດພື້ນ.

ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ແຍກເຮົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມທ່ຽງທັມຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາຜ່ານທາງພຣະຄໍາແລະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ດ້ວຍການສົ່ງພຣະຊົນເປັນຄ່າໄຖ່ບາບ ແລະດ້ວຍພຣະຄຸນທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຊື່ອຟັງ ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຖືວ່າພວກເຮົາເປັນຄົນຊອບທັມ. ທ່ານຍອມທີ່ຈະຮັບເອົາຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ໃຫ້ລ້າງຈາກອົງພຣະເຢຊູແລ້ວບໍ່? ທ່ານຍອມທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມພື້ນມາເປັນຂອງຂວັນໂດຍການເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູບໍ່?

ຄໍາຖາມ

1. ຕາມບົດຮຽນໃນວັນນີ້ ໃຫ້ທ່ານອະທິບາຍຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນເອງຕາມຄໍາທີ່ເວົ້າວ່າ: ເປັນຄົນສິນທັມ, ບາບ, ເປັນຄົນຖືກຕ້ອງ, ການໄຖ່ບາບ, ແລະການຖວາຍເພື່ອຄວາມບາບ.
2. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມເມດຕາກັບພຣະຄຸນເປັນແນວໃດ?
3. ອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງເຖິງການປະຕິບັດເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນສິນທັມ ແລະມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
4. ອະທິບາຍວິທີຮັບເອົາຄວາມພື້ນເປັນຂອງພຣະຣາຊທານ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດບາບໃນຊີວິດເປັນປະຈຳ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 4
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຣມ 4
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມ ເປັນຊີວິດຂອງຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮັດວິທີໃດທີ່ພວກເຮົາຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອເໝືອນອັບຣາຮາມ ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງນັ້ນ ກໍຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບອົງ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແລະຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເອົາຕົວຢ່າງຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມມາປະ ກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ.

ບົດນຳ

ອັບຣາຮາມໄດ້ຖືກປະກາດວ່າເປັນຄົນຊອບທັມຈາກພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະມີພຣະບັດຍັດຕ່າງໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາຕໍ່ ເພິ່ນວ່າ ເພິ່ນເປັນຄົນສິນທັມແລະໃຫ້ເຊື່ອສາຍຂອງເພິ່ນເປັນຄົນສິນທັມໂດຍຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວ. ບົດຮຽນວັນນີ້ພວກເຮົາຈະ ໄດ້ສຶກສາວ່າການເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າຖືກຕ້ອງຫລືມີສິນທັມນັ້ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບການກະທຳຂອງມະນຸດ ແຕ່ຕ້ອງອາໄສຄວາມ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

1. ການປະຕິບັດໃຊ້ການບໍ່ໄດ້: (ໂຣມ 4:1-8)

ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຍັງຍິນວ່າໂດຍທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ ມະນຸດຈະກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້. ເພິ່ນຍັງອ້າງເຖິງພຣະຄຳພີເດີມເປັນຕົ້ນເຫດຈາກປະວັດສາດໃນຊີວິດ ຂອງພວກຍິວເຊັ່ນ: ອັບຣາຮາມ ແລະດາວິດຜູ້ເປັນກະສັດຂອງພວກຍິວ.

ປະວັດສາດຂອງພວກຍິວຜູ້ເປັນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກນັ້ນບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຈາກການຮັບພຣະບັດຍັດສິບປະ ການທີ່ພູເຂົາຊີນາຍ ແຕ່ແມ່ນເລີ່ມຈາກອັບຣາຮາມ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມສັມພັນຊຶ່ງເປັນຜົນສະທ້ອນ ໄປຫາຄົນທັງໂລກ (ປຖມ 12:3). ອາຈານໂປໂລໄດ້ບອກວ່າ ອັບຣາຮາມບໍ່ເປັນບິດາຂອງພວກເຮົາທາງ ດ້ານຮ່າງກາຍ (ໂຣມ 4:1) ແຕ່ເປັນພໍ່ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງຖືວ່າເປັນຄົນສິນທັມ (ໂຣມ 4:3). ການທີ່ເປັນບິ ດາແຫ່ງຄວາມເຊື່ອນີ້ຮວມທັງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ (ຄາລາເຕັງ 3:6-8).

ພວກຍິວຖືວ່າອັບຣາຮາມເປັນພໍ່ຂອງຊາດເຂົາ ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ອັບຣາຮາມເປັນ ຜູ້ສຳຄັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ເຖິງເຮືອງການເປັນຄົນສິນທັມ ຊຶ່ງບໍ່ຂຶ້ນກັບກິດບັດຍັດໃນຂໍ້ທີ 1. ອັບຣາຮາມໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງການກາຍເປັນຄົນສິນທັມໂດຍການປະຕິບັດ ຕາມ ຄວາມເຊື່ອ ຄືເພິ່ນຍອມຖວາຍອີຊາກຜູ້ເປັນລູກຊາຍ (ປຖມ 22). ມັນເປັນຄວາມຜິດທີ່ພວກຍິວເຊື່ອ

ວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ສໍາເລັດຕາມມາຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຖວາຍລູກຊາຍເທິງພູເຂົານັ້ນແລະກໍຍັງມີຫລາຍໆສາສນາທີ່ເຊື່ອຢ່າງນັ້ນຄືກັນໃນທຸກວັນນີ້. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃຫ້ຖືກຕ້ອງວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າມະນຸດກາຍເປັນຄົນສິນທັມນັ້ນຕ້ອງອາດສັຍຄວາມເຊື່ອຟັງເທົ່ານັ້ນ.

ອັບຣາຮາມໄດ້ຮຽນຮູ້ບາງສິ່ງຢ່າງທີ່ບໍ່ເໝືອນຄວາມນິກົດຂອງຄົນທົ່ວໄປເພາະເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າການທີ່ເປັນຄົນສິນທັມນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີມາຍ້ອນການປະຕິບັດ. (ປຸຕມ 15:6) ບາງຄົນເຊື່ອວ່າຄົນໃນສັມພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ພົ້ນດ້ວຍການປະຕິບັດ ແລະຄົນໃນສັມພຣະຄັມພິໃໝ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າທັງພວກຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ.

ເພື່ອອະທິບາຍວ່າການເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ອາຈານໂປໂລໃຫ້ສິ່ງປະກອບເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນເໝືອນກັບໄດ້ຮັບຂອງຂວັນ. ເມື່ອຄົນເຮັດວຽກການກໍໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານເປັນຂອງທັມມະດາ ແຕ່ເມື່ອຄົນບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງແລະໄດ້ຮັບນັ້ນກໍເປັນຂອງຂວັນເໝືອນຢ່າງຄວາມພົ້ນ. ຂອງຂວັນຫລືພຣະຄຸນໄດ້ມາແທນການລົງໂທດເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດມີຊີວິດຢ່າງບໍ່ຮື້ສຸດໄດ້. ໂຣມ 6:23 ໄດ້ກ່າວວ່າຄ່າຈ້າງຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ ແຕ່ຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າຄືຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງບໍ່ຂຶ້ນກັບການປະຕິບັດ ເພິ່ນໄດ້ຍົກເອົາພຣະຄັມເດີມທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວໃນເພງສັຣເສີນ 23. ກະສັດດາວິດໄດ້ເຮັດຜິດບາບໂດຍການຫຼິ້ນຊູ້ກັບນາງບັດເຊບາ ແລະຂ້າອູຣິຢາຜູ້ເປັນສາມີຂອງນາງ (2 ຊາມູເອັນ 11). ກະສັດດາວິດຮູ້ວ່າສິ່ງນັ້ນເປັນການລ່ວງເກີນ (ຜິດກົດໝາຍ) ແລະເປັນບາບຫລືຜິດພາດ. ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຈະເອົາສິ່ງນັ້ນມາຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ປົກປັດຫລືອັດໄວ້ ແລະບໍ່ຖືເປັນຄວາມຜິດເພາະພວກເຮົາທີ່ໄດ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ດ້ວຍການເພິ່ງຕົນເອງ.

2. ການເຮັດຕາມພິທີຕັດກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ: (ໂຣມ 4:9-12)

ພິທີຕັດໄດ້ຈິດໄວ້ໃນປະຖົມມະການ 17:10-14 ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບອັບຣາຮາມ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະອວຍພຣະພອນຕໍ່ໂລກຜ່ານທາງອັບຣາຮາມ (ຄລຕ 3:8). ອາຈານໂປໂລຖາມວ່າພຣະພອນຈະມີຕໍ່ຜູ້ຮັບພິທີຕັດເທົ່ານັ້ນຫລືບໍ່ ເພາະເພິ່ນເປັນຄົນກ່າວວ່າການເປັນຄົນສິນທັມບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ອັບຣາຮາມມີໃນພຣະເຈົ້າ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ນຳພາໃຫ້ຜູ້ອ່ານຄິດເຖິງເວລາອັບຣາຮາມເປັນຄົນສິນທັມກ່ອນເພິ່ນໄດ້ຮັບພິທີຕັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາອັບຣາຮາມ ບົດ 12 ແລະປະກາດວ່າເພິ່ນເປັນຄົນສິນທັມຕາມປຶ້ມປະຖົມມະການບົດ 15. 14 ປີຕໍ່ມາອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບພິທີຕັດໃນບົດ 17 ຊຶ່ງບອກວ່າອັບຣາຮາມບໍ່ເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍການຮັບພິທີຕັດ ແຕ່ພິທີຕັດເປັນສັນຍາລັກວ່າເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກເອົາໄວ້ຕ່າງຫາກ.

ພວກອັດສາວິກໄດ້ປະເຊີນກັບຄຳຖາມເຖິງພິທີຕັດເວລາປະຊຸມກັນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເພາະມີບາງຄົນມາຈາກເມືອງອັນຕີໂອກສອນວ່າ ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນເລີຍ ຈົນທ່ານໄດ້ຮັບພິທີຕັດຕາມທຳນຽມຂອງໂມເຊ (ກຈກ 15:1). ເປໂຕໄດ້ບອກຄົນທີ່ມາປະຊຸມກັນນັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາເພິ່ນເປັນຄົນປະກາດຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ. ເພິ່ນໄດ້ປະກາດຕໍ່ໄປວ່າ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຮູ້ເຖິງຈິດໃຈໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາພວກເຂົາໂດຍການປະທານອົງພຣະວິນຍາບໍ່ຮື້ສຸດໃຫ້ ເໝືອນກັບພວກຍິວໄດ້ຮັບ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊຳຮະຈິດໃຈດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. (ກຈກ 15:8-9).

ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດທີ່ວ່າອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບພິທີຕັດເປັນສັນຍາລັກ ແລະຖືກຕືກາໃຫ້ເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ? ການທີ່ອັບຣາຮາມຮັບພິທີຕັດໄດ້ບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອ ແລະເພີ່ນກາຍເປັນຄົນຊອບທັມກ່ອນຮັບພິທີຕັດ. ໃນທີ່ສຸດເພີ່ນໄດ້ກາຍເປັນພໍ່ຂອງຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນພໍ່ຂອງການຮັບພິທີຕັດ.

3. ກົດບັດຍັດຍັງມີຂອບເຂດ: (ໂຣມ 4:13-17)

ຖ້າວ່າການກະທຳບໍ່ດີພໍ ແລະພິທີຕັດກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນເຮົາເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້ ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າການເຊື່ອຟັງພຣະບັດຍັດເດພຽງພໍບໍ່? ພຣະເຈົ້າສັນຍາກັບອັບຣາຮາມໃຫ້ເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນມີກ່ອນສິນພິ ທີ່ຕັດຮ້ອຍປົກກ່ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບັດຍັດສິບປະການ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍວ່າກົດບັດຍັດບອກໃຫ້ມະນຸດເຮົາຮູ້ເຖິງຄວາມຜິດບາບເພື່ອພວກເຮົາຈະຕ້ອງເພິ່ງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນໃນປຶ້ມ ຄາລາເຕັງ 2:21 ວ່າ, “ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໂມຄະ ເພາະວ່າຖ້າຄວາມຊອບທັມໄດ້ມາທາງພຣະບັດຍັດແລ້ວ ພຣະຄຣິດກໍຊົງສິ້ນພຣະຊົນໂດຍບໍ່ມີປໂຍດ.”

ຄຳເວົ້າພຣະສັນຍາໃນປຶ້ມໂຣມ 4:16 ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມໃນປຶ້ມປະຖົມມະການ ບົດ 17:2-4 ແລະໄດ້ສຳເຣັດໃນອົງພຣະເຢຊູ. ໃນຄາລາເຕັງ 3:16 ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ, “ບັນດາພຣະບັນຍັດທີ່ຊົງກ່າວແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງເພີ່ນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ “ແລະເຊື້ອສາຍທັງຫລາຍ ເໝືອນກັບວ່າແກ່ຄົນທັງຫລາຍ ແຕ່ເໝືອນກັບວ່າແກ່ຄົນຜູ້ດຽວ ຄືແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານຊຶ່ງເປັນພຣະຄຣິດ.” ການທີ່ເຮັດຕາມພຣະບັດຍັດນັ້ນມີກົດຈຳກັດທີ່ຈະກ້າວໄປເຖິງຄວາມຊອບທັມ. ຢາໂກໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະບັດຍັດຂໍ້ດຽວພວກເຮົາກໍເຮັດຜິດທັງໝົດ (ຍກບ 2:10). ດັ່ງນັ້ນ, ການເປັນຄົນຊອບທັມຕ້ອງມາຈາກຄວາມເຊື່ອຟັງ ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດ.

4. ຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນພຽງພໍ: (ໂຣມ 4:18-25)

ເຖິງຈະໝົດຫວັງຕາມສາຍຕາມະນຸດແລ້ວເພາະຜູ້ເປັນພັລຍາແລະຕົນເອງມີອາຍຸແກ່ເກີນຄວນ ອັບຣາຮາມມີຫວັງເພາະໄດ້ເຊື່ອ (4:18ກ) ໃນຄວາມຫວັງນັ້ນໄດ້ຊີ້ນຳເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາຈະປະທານເຊື້ອສາຍໃຫ້. ອັບຣາຮາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອພົ້ນໃນຕົນເອງ ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດໄດ້ຍາກ. ດັ່ງນັ້ນ, ອັບຣາຮາມຈຶ່ງກາຍເປັນພໍ່ຂອງຄວາມເຊື່ອ (4:22). ເຖິງແມ່ນຈະມີຄວາມຜິດເພາະເປັນມະນຸດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າເພີ່ນເປັນຄົນເຕັມປຸ່ມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ເຊື່ອມຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມໃສ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານເຊື້ອສາຍໃຫ້ ແລະພຣະເຈົ້າຜູ້ນັ້ນແຫລະຈະເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ (4:24). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນ ພຣະຊົນເພື່ອຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະພຣະອົງໄດ້ຄົນມາຈາກຕາຍເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນສິນທັມ (4:25). ຕົວຢ່າງຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມບອກພວກເຮົາວ່າການປະຕິບັດ, ພຣະບັນຍັດ, ພິທີຕັດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນຄົນຊອບທັມໄດ້, ແຕ່ຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍືນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. (ຄລຕ 3:6-7).

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມ ແລະກະສັດດາວິດ. ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ມອງເຫັນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດວ່າພວກເຮົາເປັນຄົນຜິດບາບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງສອງຄົນຜູ້ເປັນຄົນບາບ ໃຫ້ຄົນນຶ່ງເປັນພໍ່ຂອງຊາດໃຫຍ່ແລະພໍ່ຂອງຄວາມເຊື່ອ (ອັບຣາຮາມ) ແລະປະທານໃຫ້ອີກຄົນນຶ່ງເປັນຜູ້ມີພລັງແລະຜູ້ນຳທີ່ສັດຊື່ເຖິງຈະມີຊີວິດຜິດພາດ (ກະສັດດາວິດ). ໃນສອງຄົນນີ້ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມເພາະເປັນຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຮົາເຮັດເອງບໍ່ໄດ້. ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນສິນທັມກໍດ້ວຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ.

ຄໍາຖາມ

1. ການກະທໍາຂອງພວກເຮົາໃນການອ້ອນວອນ, ຖວາຍ, ແລະອື່ນໆກາຍເປັນທາງທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ໃຫ້ເພື່ອພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍໃນຕົວເຮົາຢ່າງໃດ?
2. ເປັນຫຍັງການທີ່ເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າຍັງຜິດພາດຢູ່?
3. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນການຍາກທີ່ຈະຮັບເອົາຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າໃນການເປັນຄົນສິນທັມ?
4. ວິທີໃດທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ຄວາມຫວັງໃນຊີວິດເພື່ອໃຫ້ຄວາມຫວັງນັ້ນກາຍເປັນຈິງ?
5. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຮມ 5:1-11
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຮມ 5:1-11
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກມາໃນການຖວາຍຕົວຂອງອົງພຣະເຢຊູຊິ່ງເປັນຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມຫວັງ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ມີຄຳຖາມວ່າ ທ່ານຍິນດີທີ່ຈະຕາຍເພື່ອສັດຕູບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ຈັກຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະປະສົບກັບຄວາມຫວັງພ້ອມດ້ວຍຄວາມຍິນດີທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

ບົດນຳ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ສະແດງອອກມາຜ່ານການຖວາຍຕົວຈົນສິ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູເພື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ນຳເອົາຄວາມຫວັງແລະຄວາມຍິນດີມາສູ່ຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນສັດຕູໃຫ້ກາຍມາເປັນເພື່ອນໄດ້.

1. ຄຳພະຍານເຖິງເຮືອງພຣະຄຸນ: (ໂຮມ 5:1-4)

ທຸກເຮືອງທີ່ອາຈານໄປໂລໄດ້ຂຽນຈາກບົດ 1 ເຖິງບົດ 4 ໃນປຶ້ມໂຮມນີ້ໄດ້ປູທາງມາເຖິງບົດ 5. ອາຈານໄປໂລໃຊ້ຄຳເວົ້າ ເຫດສັນນັ້ນເພື່ອຫັນປ່ຽນເນື້ອຄວາມໃນຂໍ້ 1 ໃນບົດ 4 ຄືວ່າອັບຮາຮາມບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນຄົນສິນທັມຍ້ອນການປະຕິບັດ, ໂດຍພິທີຕັດຫລີໂດຍພຣະບັດຍັດ, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມຊອບທັມໄດ້ມາໂດຍເຊື່ອໃນການໄຖ່ຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພາະທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອເທົ່ານັ້ນກໍໄດ້ຖືກປະກາດຈາກພຣະເຈົ້າວ່າເປັນຄົນຊອບທັມ.

ຄຳເວົ້າວ່າເປັນຄົນຖືກຕ້ອງນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນກຳລັງຈະສຳເລັດ ຄືຄວາມບາບໄດ້ຖືກແກ້ແລ້ວດ້ວຍການສິ້ນພຣະຊົນແລະການຟື້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນໂຮມ 5:2 ຄຳເວົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນແມ່ນເປັນທາງໄປຫາ ໃຫ້ເຂົ້າໄປໄດ້ເພື່ອຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໄດ້ຮັບ ຫລີຍິນຢູ່ເປັນຄຳກິຣິຍາທີ່ບອກເຖິງສຳເລັດຜ່ານມາຈາກອະດີດແລະຍັງມີຜົນດີໃນປັດຈຸບັນ (ອຟຊ 3:12). ຄຳວ່າຍິນຢູ່ໝາຍເຖິງພັນຄົງໃນຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຮົາມີທາງເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ (ເຮັບເຣີ 4:16).

ສັນຕິສຸກກຳເໜືອນກັບການຖືກຕ້ອງແມ່ນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພາະມະນຸດບໍ່ສາມາດຈະກະທຳໃຫ້ມີສັນຕິສຸກໄດ້ເລີຍ. ຄວາມໝາຍຂອງສັນຕິສຸກແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ແຍກອອກໄປແລະໄດ້ກັບຄືນດີກັນ. ສັນຕິສຸກນຳໄປເຖິງຄວາມຊອບທັມ ໂດຍບໍ່ຍ້ານທີ່ຈະໄປຍືນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫາຍໄປກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອເມື່ອພວກເຮົາຮັບເອົາອົງພຣະຄຣິດຜູ້ນຳສັນຕິສຸກມາໃຫ້.

ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຊີວິດສັນຕິສຸກນີ້ບໍ່ແມ່ນວ່າບໍ່ມີບັນຫາອັນໃດ; ບັນຫາຕ່າງໆນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອບໍ່ມີສັນຕິສຸກກັບພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ 3-4 ອາຈານໂປໂລຍັງບອກເຖິງບັນຫາທີ່ເພິ່ນປະເຊີນ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຍັງມີບັນຫາແລະບັນຫານັ້ນບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດອັນໃດ ຫລືຄິດວ່າພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ.

ບັນປາຍໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນຈະພົບຄວາມສໍາເຣັດແລະຊັຍຊະນະ. ອາຈານໂປໂລສອນວ່າຄຣິສຕຽນຄວນມີຄວາມຍິນດີຖ້າມາກາງຄວາມເປັນທຸກ (5:3-4). ສໍາລັບອາຈານໂປໂລແລ້ວສະພາບປັດຈຸບັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງສຸດທ້າຍ ເພາະຄວາມເຈັບໄຂ້ໄດ້ພະຍາດນໍາໄປສູ່ການຕາຍດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະຄວາມເຊື່ອຖ້າມາກາງຄວາມເປັນທຸກເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຄວາມທຸກເວດທະນາກ່ອນພຣະອົງໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນສູງ (ອຊຍ 52:13-53:12). ການຮັບໄຊຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ຂອງອາຈານໂປໂລເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຖືກຄຸກແລະຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນສັດຕະວັດທີ່ນຶ່ງກໍໄດ້ຮັບຄວາມທຸກເໝືອນກັນ. ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ປະກາດຄວາມຮັ່ງມີແລະສຸຂພາບດີ ເພິ່ນຮູ້ດີເຖິງຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໃນໂລກນີ້ (2 ກອທ 7:5, 11:32). ອາຈານໂປໂລຮູ້ດີວ່າຄວາມເປັນທຸກທໍາລາຍຄວາມເຊື່ອ ຄວາມທຸກຈະພາເຮົາເຂົ້າເພິ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ສາມາດປະທານຄວາມພົ້ນແລະຄວາມຫວັງໃຫ້.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄວາມຫວັງເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນແລະຄົນພຣະຊົນ ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງແທ້ໃນຊີວິດເຖິງວ່າຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ.

2. ຄວາມຮັກໄດ້ຜົນດີ: (ໂຣມ 5:5-8)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ. ຕາມພາສາກຣີກແລ້ວບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອກຄວາມຮັກອັນມະຫາສານເໝືອນດັ່ງຝົນຕົກລົງມາທໍາໃຫຍ່. ໜ້າທີ່ຂອງອົງພຣະວິນຍານກໍຄືເພິ່ນໄດ້ປະທານຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງພວກເຮົາ ສິ່ງນີ້ເປັນຂອງພຣະຣາຊທານເຮັດໃຫ້ຄວາມຫວັງຂອງຄຣິສຕຽນເປັນຈິງເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຊຶ່ງເປັນກໍາລັງໃຈໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອອິດທິນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍາຣະມານ.

ຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກມາໃນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນປລາດສຸດເພາະພຣະອົງຊົງຮັກທຸກຄົນສເມີກັນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຕາຍເພື່ອຄົນບາບ ເພື່ອສັດຕູ ບໍ່ພຽງແຕ່ໝູ່ເພື່ອນເທົ່ານັ້ນຕາມພຣະຄໍມ ພີໂຍຣັນ 15:13. ສິ່ງນີ້ຄວນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຖ່ອມຕົວຕໍ່ຄົນອື່ນເຖິງເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຫລືບໍ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດກໍຕາມ. ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຮັກທຸກຄົນໃນໂລກເພາະພວກເຂົາກໍຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າຄືກັນກັບພວກເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍຜູ້ທີ່ຊ່ອຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນແທນຜູ້ອ່ອນແອ ແລະເປັນຄົນຜິດບາບ. (5:8). ພຣະເຈົ້າຊົງສະແດງຄວາມຮັກທັນເວລາສເມີ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງນີ້ໃນຄາລາເຕັງ 4:4 "...ໃນເມື່ອເວລາມາເຖິງ." ຕາມພາສາກຣີກແລ້ວອາຈານໂປໂລໃຫ້ຄໍາເວົ້າ ຄາຍໂຣດ ແປວ່າເວລາ ຕາມລະດູ ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ ໂຄຣໂນຊຶ່ງແປວ່າ 24/7. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄາຍໂຣດເປັນຕົວຢ່າງເວລາພຣະອົງ ໄດ້ກ່າວກັບພວກສາວິກໃນປຶ້ມກິຈການ 1:7, "ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກທ່ານຈະຮູ້ເວລາຫລືຍາມກໍານົດ ຊຶ່ງ ພຣະບິດາ

ຊົງຕັ້ງໄວ້ດ້ວຍສິດຂອງພຣະອົງເອງ." ຄາຍໂຣດແມ່ນເວລາໂອກາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຫວັງໃນສະຖໍາຣາສີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນີ້ແມ່ນຄວາມຫວັງອັນສຸດທ້າຍຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະໄດ້ຖືກແຍກອອກເອົາໄວ້ດ້ວຍອົງພຣະຄຣິດ. ນີ້ເປັນຄວາມຫວັງທີ່ຊົງສັນຍາເອົາໄວ້ດ້ວຍການຕາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຫວັງຕາມຄວາມປາຖນາເອົາໄວ້, ແຕ່ເປັນຄວາມຫວັງຂຶ້ນກັບການສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາຕ່າງຫາກ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນສະພາບບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນມິດສະຫາຍ ແລະຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າ.

ການທີ່ພວກເຮົາເປັນຄົນຖືກຕ້ອງນັ້ນກໍເນື່ອງດ້ວຍພຣະໂລທິດຂອງອົງພຣະເຢຊູຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄໍາພັນໃຈຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນນໍາຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ (5:11). ການເປັນຄົນຖືກຕ້ອງນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບ

ຄວາມທຸ່ງທັມຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າຖືກຕ້ອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກພາຍໃນໃຈເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງແນ່ນອນແລະບໍ່ປ່ຽນແປງ.

ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນດີກັບພຣະອົງຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຊຶ່ງນໍາສັນຕິສຸກມາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າເຮັດເພື່ອພວກເຮົາເໝືອນກັບເຮືອງລູກຜູ້ຫລົງເສັງ (ລກ 15:11-32) ເປັນຮູບໃນການຄົນດີ. ລູກຜູ້ທໍຣະຍົດແລະພໍ່ຜູ້ຍິນດີໃຫ້ອະພິຍາຍແລະຍົກໂທດ ຖືວ່າລູກຕາຍໄປແລ້ວຄືນມາອີກ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ເມື່ອພວກເຮົາມອງເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງດ້ວຍການສົ່ງພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ພວກເຮົາຄວນມີຄວາມຫວັງແລະຊື່ນຊົມຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອົງພຣະເຢຊູມາຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາຕາມວັນເວລາໂດຍຍອມຕາຍເພື່ອຄວາມບາບທີ່ເຮົາມີ. ການທີ່ເປັນມິດສະຫາຍກັບພຣະເຈົ້ານີ້ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາເຮັດເອງໄດ້ ແຕ່ຍ້ອນພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕ່າງຫາກ.

ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນເພື່ອນມິດສະຫາຍຂອງພຣະອົງພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ ເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບໂທດນັ້ນແທນແລ້ວ. ຖ້າມາກາງຄວາມທຸກລໍາບາກພວກເຮົາຍັງມີຄວາມຫວັງເພາະພຣະອົງໄດ້ສະຖິດຢູ່ນໍາພວກເຮົາ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນມີຫລວງຫລາຍຜ່ານທາງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ເຖິງພວກເຮົາຈະເປັນໃຜ ຫລືຢູ່ແຫ່ງໃດກໍຕາມພວກເຮົາຈະມີສັນຕິສຸກແລະຄວາມຍິນດີ ຍ້ອນຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຖອກເທເທິງພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍນັ້ນ.

ຄໍາຖາມ

1. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສົງສັຍວ່າພຣະເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຮັບເອົາຕົນເອງໄດ້?
2. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ານທີ່ສຸດໃນຊີວິດ?
3. ຂ້າພະເຈົ້າຈະເອົາພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຢ່າງໃດ?
4. ຄວາມເປັນທຸກເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄໍາຖາມເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຊີວິດແນວໃດ?
5. ໃນທາງໃດທີ່ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ນໍາຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ສຸດມາສູ່ຊີວິດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຈາກຄວາມຕາຍສູ່ຊີວິດ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຣມ 6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ໂຣມ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຂ່າວປະເສີດໃຫ້ທຶນທາງໄປສູ່ຊີວິດ ແລະບໍ່ແມ່ນຄຳແກ້ຕົວເພື່ອເຮັດບາບ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາໃຊ້ພຣະຄຸນທີ່ປະທານໃຫ້ຜ່ານຂ່າວປະເສີດເປັນຄຳແກ້ຕົວເພື່ອເຮັດບາບບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສຳຮວດເບິ່ງວ່າພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ພຣະຄຸນທີ່ປະທານໃຫ້ຜ່ານຂ່າວປະເສີດເປັນຄຳແກ້ຕົວເພື່ອເຮັດບາບບໍ່.

ອ່ານລວບ: ຜູ້ເຊື່ອບາງຄົນໄດ້ເບິ່ງວ່າພຣະຄຸນເປັນເຮືອງງ່າຍ ແລະບໍ່ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະຄຳ.

ຄຳນຳ

ມີອາຈານຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເທສນາວ່າ, "ທ່ານສາມາດຮັບເອົາພຣະຄຸນ, ດຳເນີນຊີວິດຕາມໃຈຊອບ, ແລະຍັງໄດ້ໄປສວັນຢູ່." ເຈຕນາຂອງນັກເທດຜູ້ນີ້ຢາກບອກຜູ້ຟັງໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ພົ້ນໂດຍພຣະຄຸນ ແລະບໍ່ແມ່ນການດີຂອງມະນຸດ. ທ່ານຄິດວ່ານັ້ນຄືສິ່ງທີ່ໂປໂລຢາກສອນບໍ່ ໃນເວລາທ່ານຂຽນວ່າຄວາມພົ້ນເປັນຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າ?

ໂປໂລຕ້ອງການແກ້ຄວາມຄິດຜິດທີ່ວ່າ, "ຂ້ອຍສາມາດພົ້ນໄດ້ໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນແປງວິຖີຊີວິດ." ໂປໂລສອນວ່າຄຣິສຕຽນຢ່າໄປຮັບໃຊ້ແຜນການຂອງໂລກແຫ່ງຄວາມບາບ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ສັນຍາສູນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບໂລກຂອງພຣະອົງ. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຖວາຍຕົວໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມຜິດບາບ.

1. ຖິ້ມຄວາມຄິດ: (ໂຣມ 6: 1-5)

ໂຣມ 6 ແບ່ງເປັນສອງພາກໃຫຍ່. ຂໍ້ 1-14 ເນັ້ນເຮືອງເສລີພາບຈາກຄວາມບາບ, ແລະ ຂໍ້ 15-23 ເນັ້ນເຮືອງເສລີພາບໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລເນັ້ນພຣະຄຸນບໍ່ແມ່ນເສລີພາບໃຫ້ເຮັດບາບ. ບາງຄົນໄດ້ສອນວ່າເພາະພຣະຄຸນ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີວິນັຍ; ບາງຄົນໄດ້ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມບາບ ແທນທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດແບບຮູ້ບຸນຄຸນໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມຂອງໂປໂລກໍຄື: ພວກເຮົາຄວນສືບຕໍ່ເຮັດບາບ ເພື່ອໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມີຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມຂຶ້ນບໍ່? ໂປໂລອາດຈະໝາຍເຖິງຄຳເວົ້າຂອງທ່ານໃນ ໂຣມ 5: 20 ທີ່ວ່າ, "ແຕ່ທີ່ໃດມີຄວາມຜິດບາບປາກົດ

ຫລາຍຂຶ້ນ ພຣະກະຣຸນາຄຸນກໍຈະມີຫລາຍລືນຂຶ້ນໃນທີ່ນັ້ນ." ບາງຄົນຄິດວ່າຖ້າພວກເຮົາເຮັດບາບ ພຣະເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດສະແດງພຣະຄຸນ. ພວກເຮົາເຫັນຄໍາຕອບຢູ່ໃນ 6: 2, "ບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນດອກ." ຄໍາຕອບອີກແບບນຶ່ງກໍຄື, ໃຫ້ "ຖິ້ມຄວາມຄິດ" ໃນທໍານອງນັ້ນ. ພວກເຮົາທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດໄດ້ຕາຍຕໍ່ບາບ; ຄວາມບາບບໍ່ໄດ້ເປັນນາຍພວກເຮົາອີກແລ້ວ. ຖ້າພວກເຮົາຫລົງເຮັດບາບ ພວກເຮົາຕ້ອງສາຣະພາບກັບພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງອະພິຍບາບນັ້ນໆ ແລະຊໍາຮະລ້າງພວກເຮົາໃຫ້ສະອາດ (1 ຢຣ 1: 9).

ໃນຂໍ້ 6: 3-4, ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ພາບພົດຂອງການບັບຕິສະມາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ; ຄົນຕາຍໄດ້ຖືກຝັງໃນຫລຸມ ແລະໄດ້ຖືກໃຫ້ເປັນຄົນມາເພື່ອດໍາເນີນຊີວິດໃໝ່; ນັ້ນຄືຄວາມໝາຍຂອງການສິ້ນພຣະຊົນ, ການຖືກຝັງ, ແລະການຄືນ ພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ການບັບຕິສະມາແມ່ນການຖືກຈຸ່ມລົງໄປໃນນໍ້າຈົນຖ້ວມພົດຕົວ. ໃນຄຣິສຕະຈັກພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນຕ້ອງເຊື່ອກ່ອນຈຶ່ງບັບຕິສະມາ ນັ້ນແມ່ນວິທີສະແດງເຖິງໄດ້ຄວາມພົ້ນ (ກກ 2: 41; 8: 37; 9: 18; 10: 48). ຄຣິສຕຽນໄດ້ເຂົ້າເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ໂດຍການບັບຕິສະມາເຂົ້າໃນຄວາມຕາຍຢ່າງພຣະຄຣິດດ້ວຍກັນ (6: 5).

2. ຕາຍເພື່ອຈະມີຊີວິດ: (ໂຣມ 6: 6-11)

ໂປໂລໄດ້ຂຽນສອງຢ່າງໄວ້ໃນ 6: 6 ທີ່ຄົນບໍ່ເຊື່ອຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ: 1. ຊີວິດເກົ່າຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບອົງພຣະຄຣິດໃນເວລາທີ່ເຊື່ອ; 2. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນທາດຂອງຄວາມບາບອີກຕໍ່ໄປ. ໂປໂລໄດ້ເວົ້າໃນ ຄາລາຕັງ 2: 19-20 ໃນທໍານອງນີ້ວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຖືກຄົງໄວ້ກັບພຣະຄຣິດແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ ແຕ່ແມ່ນພຣະຄຣິດທີ່ຊົງມີຊີວິດຢູ່ໃນເຮົາ..." ພວກເຮົາຕາຍກັບພຣະຄຣິດ, ຫລືຕາຍຕໍ່ຄວາມບາບ, ເພື່ອຈະໄດ້ມີຊີວິດໃນຄວາມຊອບທັມ; ສລຸບວ່າພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍເພື່ອຈະມີຊີວິດ.

ໃນໂກໂລຊາຍ 2: 13-14, ໂປໂລປະກາດວ່າການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນພຽງພໍສໍາລັບການເອົາຊະນະອໍານາດຂອງຄວາມບາບ; "13 ແລະຝ່າຍເຈົ້າທັງຫລາຍທີ່ຕາຍໄປແລ້ວດ້ວຍການຫລົງຜິດຂອງພວກເຮົາ ແລະດ້ວຍເຫດທີ່ເນື້ອກາຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບພິທີຕັດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຮ່ວມກັນກັບພຣະອົງ ແລະຊົງໂຜດຍົກໂທດການຫລົງຜິດທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ 14 ພຣະອົງໄດ້ຊົງລຶບລ້າງຂໍ້ກົດທີ່ຜູກມັດເຮົາດ້ວຍບັນຍັດຕ່າງໆຊຶ່ງຂັດຂວາງພວກເຮົານັ້ນແລະໄດ້ຊົງຍົກເລີກເສັຽໂດຍຕອກຕິດໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ." ການຕາຍຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາສໍາລັບຄວາມຜິດບາບ (ໂຣມ 8: 3).

2. ຈົ່ງຕອບວ່າບໍ່: (ໂຣມ 6:12-14)

ໂປໂລສັ່ງໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອ "ຈົ່ງບອກວ່າບໍ່" ກັບຄວາມບາບທີ່ປົກຄອງຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຢ່າໃຊ້ຮ່າງກາຍເພື່ອເປັນເຄື່ອງໃຊ້ຂອງຄວາມຜິດບາບ. ທ່ານກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງມອບອະວັຍວະຂອງເຈົ້າຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າເປັນການສິ້ນສຸດ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງໃຊ້ໃນການຊອບທັມຕໍ່ໄປ" (6: 13). ການຖືກທົດລອງບໍ່ແມ່ນເຮັດບາບເພາະອົງພຣະເຢຊູເອງກໍໄດ້ຊົງຖືກທົດລອງ (ຮຣ 4: 15). ແຕ່ການຍອມແພ້ຕໍ່ການທົດລົງແມ່ນການເຮັດບາບ.

ໂປໂລໄຊ້ຄຳວ່າ "ຢ່າໃຫ້" (6: 12) ແລະ "ຢ່າມອບ" (6: 13) ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າຜູ້ເຊື່ອຕ້ອງຕັດສິນໃຈເອງວ່າ ຈະດຳເນີນຊີວິດໃໝ່ຫລືບໍ່; ພວກເຮົາເອງຕ້ອງຕັ້ງໃຈປະຕິເສດຄວາມຜິດບາບ ເວລາພົບພໍ້ກັບໂອກາດໃນທຳ ນອງນັ້ນໆ. ການມອບຊີວິດໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາ ຈາກຄວາມຕາຍສູ່ຊີວິດ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດສົມກັບທີ່ເປັນສີພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃຫ້ປະກອບການດີ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້ແລ້ວສຳລັບພວກເຮົາ (ເອເຟໂຊ 2: 10).

3. ໃຜຄືເຈົ້ານາຍ: (ໂຣມ 6:15-23)

ໂປໂລຊັກຊວນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຈົ່ງສັດຊື່ຕໍ່ການຊົງຄອບຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ເຊື່ອຕ້ອງຮູ້ສູ່ເມື່ອວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຢູ່ ໃຕ້ກົດບັນຍັດ ແຕ່ພວກເຮົາຢູ່ໃຕ້ຮົ່ມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ແມ່ນໂອກາດທີ່ຈະເຮັດບາບ. ຜູ້ເຊື່ອທີ່ ຫລົງເຮັດຄວາມບາບບໍ່ວ່າຫລາຍຫລືນ້ອຍ ກໍຈະຕົກເປັນທາດຂອງຄວາມບາບອີກຄັ້ງ. ສະນັ້ນຜູ້ເຊື່ອມີທາງ ເລືອກວ່າຈະເປັນທາດຂອງຄວາມບາບຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ຫລືຈະເປັນທາດຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງນຳໄປສູ່ ຄວາມຊອບທັມ.

ເວລາໂປໂລເວົ້າວ່າຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມບາບ ແລະໄດ້ກາຍມາເປັນທາດຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ທ່ານຢາກຈະບອກວ່າຜູ້ເຊື່ອນັ້ນໄດ້ຍອມໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້ານາຍໃນຊີວິດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເປັນຜູ້ ຮັບຜິດຊອບຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທຸກໆ ຢ່າງ. ການມີພຣະຄຣິດເປັນເຈົ້ານາຍນຳໄປສູ່ຜົນຂອງ ຄວາມຊອບທັມ ຫລືຊີວິດທີ່ໄດ້ຖືກແຍກໄວ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າ.

ໂປໂລສລຸບ ໂຣມ 6 ດ້ວຍການປຽບທຽບຄຳຈ້າງຂອງຄວາມບາບ ແລະຂອງພຣະຣາຊທານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳຈ້າງແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈາກການງານ; ເວລາພວກເຮົາເປັນເຄື່ອງມືຂອງຄວາມບາບ, ພວກເຮົາກໍ ໄດ້ຮັບຄວາມຕາຍເປັນຄຳຈ້າງ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ເວລາພວກເຮົາມອບຕົວເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າພຣະ ອົງຊົງເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະຂອງຂວັນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບກໍຄືຊີວິດນິຣັນໃນອົງພຣະຄຣິດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ມະນຸດທຸກຄົນຮັບໃຊ້ແນວໃດແນວນຶ່ງ. ການຮັບໃຊ້ກໍມີຄຳຈ້າງ; ສະນັ້ນທຸກຄົນຕ້ອງຕັດສິນໃຈເອງວ່າຈະຮັບ ໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຫລືຮັບໃຊ້ຊາຕານ; ຈະໃຊ້ຮ່າງກາຍເພື່ອຄວາມຊົ່ວຊ້າ ຫລືເພື່ອຄວາມຊອບທັມ. ສຳລັບຜູ້ເຊື່ອ ການຕັດສິນໃຈໃນເຣື່ອງນີ້ແມ່ນມີພື້ນຖານມາຈາກການມີສ່ວນໃນການຕາຍແລະການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດ. ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດໄດ້ຮັບຮິດເດດເພື່ອດຳເນີນຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະອົງ. ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມ ຕາຍເປັນຄຳຈ້າງ, ຜູ້ເຊື່ອໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານຄືຊີວິດນິຣັນໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ

1. ມີ "ໂອກາດເຮັດບາບ" ແນວໃດແດ່ ທີ່ທົດລອງທ່ານຢູ່ເລື້ອຍ?
2. ຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ປ່ຽນແປງແນວໃດແດ່ ຫລັງຈາກມາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ?
3. ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ທີ່ສໍາຄັນ ໃນຖານະຜູ້ເປັນເຄື່ອງມືຂອງຄວາມຊອບທັມ?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານປະຕິເສດ ບໍ່ຍອມເຮັດບາບ?
5. ທ່ານມີຂອງພຣະຣາຊທານປະເພດໃດແດ່?

ສິ

ບົດຮຽນທີ 8

ຊີວິດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຣມ 8: 1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຣມ 8: 1-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຍອມຈຳນົນໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດ ໄດ້ຮັບຊີວິດ, ສັນຕິສຸກ, ແລະການຍັ່ງ
ຍືນວ່າເປັນລູກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງແດ່ຄືລັກສະນະແລະຜົນຂອງການດຳເນີນຊີວິດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍພຣະ
ວິນຍານ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຮູ້ແລະຮັບລັກສະນະແລະຜົນຂອງການດຳເນີນຊີວິດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍ
ພຣະວິນຍານ.

ອ່ານລວບ: ທັມມະຊາດບາບຂອງພວກເຮົາແລະພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດ ຍາດກັນຄວບຄຸມຊີວິດພວກເຮົາ.
ຍອມຈຳນົນໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ຮື້ສຸດໄດ້ຮັບຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ຫລາຍຄົນທີ່ເຄີຍໃຊ້ຊີວິດໃຕ້ຣະບອບການປົກຄອງແບບຄອມມູນິດເຊັ່ນເກົາຫລີເໜືອ ຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງ
ການບໍ່ມີເສລີພາບ; ໃຕ້ຜະເດັດການຄອມມູນິດ ປະຊາຊົນຕ້ອງໄດ້ລະວັງຄວາມປາກ ເພາະຍ້ານຈະໄປແຕະ
ຕ້ອງພັກແລະຮັດ; ການເດີນທາງໄປມາກໍມີຂອບເຂດຈຳກັດ ຫລືອາດຈະໄດ້ລາຍງານຕົວເວລາໄປຕ່າງຖິ່ນ.
ປະຊາຊົນພວກນີ້ຕ້ອງຕຽມຕົວສະເໝີທີ່ຈະໃຫ້ຄຳຕອບສຳລັບເຮືອງຕ່າງໆໃນຊີວິດ. ປະຊາຊົນເກົາຫລີເໜືອ
ຫລາຍຄົນສູງຊີວິດໂຕນໜຶ່ງອອກຈາກອຳນາດການປົກຄອງປ່າເຖື່ອນ ມາເຖິງປະເທດເກົາຫລີໃຕ້; ພວກເຂົາ
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນບັນຍາກາດທີ່ແຕກຕ່າງ ແລະໄດ້ພົບຄວາມເສຣີທີ່ເກີນຄິດຝັນໄວ້. ມະນຸດຫລັງຈາກຄວາມຜິດ
ບາບໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ພາກັນຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຄວາມບາບ; ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າ ກໍໄດ້
ຮັບເສຣີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້.

1. ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງເສຣີ: (ໂຣມ 8: 1-4)

ການລົງໂທດຂອງພວກເຮົາແມ່ນເນື່ອງມາຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະການເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະ
ເຈົ້າ. ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຜິດແທ້ ແລະກໍຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງຜິດ; ນອກນັ້ນພວກເຮົາຍັງຮູ້ວ່າຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາ
ແລະລົງໂທດ; ອັນນີ້ ນັບວ່າເປັນເຮືອງໃຫຍ່. ແຕ່ວ່າຄວາມຈິງແລ້ວ ກໍບໍ່ແມ່ນໜົດທຸກຄົນຈະຖືກພິພາກສາ
ແລະລົງໂທດ ເພາະພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່ໄດ້ອຸທອນໄວ້ແລ້ວ. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, "ບັດນີ້ການລົງ
ໂທດຈຶ່ງບໍ່ມີແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ" (ໂຣມ 8: 1).

ຄຳທີ່ວ່າ "ການລົງໂທດຈິງບໍ່ມີ" ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບການກະທຳຂອງຄົນຜິດບາບ ຊຶ່ງແປວ່າບໍ່ແມ່ນຄົນບາບໄດ້ຊຳຮະລ້າງຕົວເອງຫລືໄດ້ໂຖ່ບາບຂອງຕົວເອງ; ການປະກາດວ່າການລົງໂທດບໍ່ມີແມ່ນຂຶ້ນກັບການຍອມເຂົ້າຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ; ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຮັບເອົາພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ ກໍໄດ້ຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ. ພຣະບັນຍັດບໍ່ສາມາດໃຫ້ເສຣີພາບ ຫລືໃຫ້ຊີວິດໃຫມ່ສຳລັບມະນຸດ (ໂຣມ 8: 3); ແຕ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດເຮືອງການໂຖ່ບາບໄດ້ສຳເລັດຢ່າງບໍ່ຮີບຮັ້ງ; ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍ, ສະນັ້ນການລົງໂທດຈິງບໍ່ມີສຳລັບຜູ້ທີ່ຍອມຮັບເຊື່ອ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, "ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າເວລານັ້ນໃກ້ຈະເຖິງ ແລະບັດນີ້ມາເຖິງແລ້ວ ຄືເມື່ອຜູ້ຕາຍແລ້ວຈະໄດ້ຍິນພຣະສຸຣະສຽງແຫ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຈະມີຊີວິດ" (ຍຣ 5:24). ເວລາພວກເຮົາຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານຈາກຄວາມຕາຍໄປສູ່ຊີວິດ, ຈາກຄວາມຜິດໄປສູ່ການລົງໂທດບໍ່ມີ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນທາດຂອງຄວາມບາບຕໍ່ໄປ; ພຣະຄຣິດ "ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາພົ້ນຈາກກົດຂອງຄວາມຜິດບາບແລະຄວາມຕາຍ" (ໂຣມ 8: 2).

2. ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ: (ໂຣມ 8: 5-10)

ຄົນມັກຕົກປາ ກໍຈະໃສ່ໃຈກັບຄັນເບັດແລະສິ່ງປະກອບຕ່າງໆ ໃນທຳນອງນັ້ນ; ຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍມະນຸດ ກໍຈະໃສ່ໃຈເຮືອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເນື້ອໜັງ (8: 5). ຜູ້ທີ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບຝ່າຍມະນຸດ ກໍຈະບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງພຣະເຈົ້າເພາະມັນເປັນບໍ່ໄດ້ (8: 7).

ພຣະຄຳບອກວ່າ "ການເອົາໃຈໃສ່ກັບຝ່າຍມະນຸດກໍຄືຄວາມຕາຍ" (8: 6). ແຕ່ຜູ້ທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຝ່າຍວິນຍານ ກໍຈະໄດ້ຊີວິດແລະສັນຕິສຸກ (8: 6). ຄົນທີ່ຢູ່ຝ່າຍວິນຍານກໍເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ເປັນຝ່າຍວິນຍານ (8: 5) ຊຶ່ງນຳຊີວິດມາໃຫ້ພວກເຮົາ (8: 10). ມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມບາບຈະມາຢູ່ຝ່າຍວິນຍານໄດ້ຢ່າງໃດ? ໂດຍການປະຖົມຄວາມຜິດບາບ ແລະຫັນໜ້າມາຮັບເອົາພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງຕົນ. ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານ ເພາະຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພຣະວິນຍານ ກໍຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງພຣະອົງ.

3. ຊີວິດດ້ວຍຣິດແຫ່ງພຣະວິນຍານ: (ໂຣມ 8: 11-14)

ຢູ່ໃນຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນແມ່ນຣິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສາມາດຟື້ນຄົນຕາຍໃຫ້ມີຊີວິດ. ໂຣມ 8:11 ອະທິບາຍວ່າຜູ້ທີ່ຊົງຢູ່ໃນຜູ້ເຊື່ອ ກໍຄືພຣະວິນຍານບໍ່ຮີບຮັ້ງ. ແລະ "ພຣະອົງຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວນັ້ນ ກໍຈະຊົງບັນດານໃຫ້ກາຍທີ່ຕ້ອງຕາຍຂອງພວກເຮົາຄົນມີຊີວິດໃຫມ່." ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະຖົມທັມມະຊາດຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະບໍ່ຍອມເຮັດຕາມນິສັຍຂອງມັນ (8: 12); ເພາະການດຳເນີນຊີວິດຕາມຝ່າຍເນື້ອໜັງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ (8: 13) ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຊຶ່ງໃຫ້ຊີວິດ.

ໂດຍຣິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານ ພວກເຮົາຕ້ອງທຳລາຍການງານຂອງຝ່າຍເນື້ອກາຍ (8: 13) ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ (8: 14) ແລະຈະເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ "ອັບບາ, ພຣະບິດາ" (8: 15). ເມື່ອ

ພວກເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາກໍເປັນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກແລະ "ເປັນຜູ້ຮ່ວມຮັບມໍຣະດົກກັບພຣະຄຣິດ" ຊຶ່ງເປັນມໍຣະດົກແຫ່ງຄວາມທໍຣະມານ ແລະສະຫງ່າຣາສີກັບພຣະອົງ (8: 17). ແນ່ນອນ "ພຣະວິນຍານນັ້ນຊົງຮ່ວມເປັນພຍານກັບວິນຍານຂອງເຮົາທັງຫລາຍວ່າ ພວກເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ" (8: 16).

ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຢູ່ຝ່າຍເນື້ອກາຍ ຫລືຝ່າຍວິນຍານ, ຄວາມຕາຍກໍຈະມາເຖິງໃນວັນນຶ່ງ. ຖ້າພວກເຮົາປ່ອຍໃຫ້ຝ່າຍເນື້ອກາຍນໍາພາ ພວກເຮົາກໍຈະຕາຍໄປທັງກາຍແລະວິນຍານ; ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຖ້າພວກເຮົາໃຫ້ຝ່າຍວິນຍານນໍາພາ, ການງານຂອງເນື້ອກາຍກໍຈະໝົດໄປ ແລະພວກເຮົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ. ທ່ານສາມາດເລືອກໄດ້ໃນຂະນະທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນີ້.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການແບກຄວາມບາບ ແລະການລົງໂທດເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຍ້ານ. ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະມີເສຣີພາບຈາກການລົງໂທດນັ້ນໄດ້ ຖ້າພວກເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ; ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະທັຍໄດ້ຖ້າພວກເຮົາດໍາເນີນຊີວິດຕາມຝ່າຍເນື້ອກາຍ ການດໍາເນີນຊີວິດຕາມຝ່າຍວິນຍານນໍາໄປສູ່ຊີວິດແລະສັນຕິສຸກ ຊຶ່ງມາຈາກຄິດອໍານາດແຫ່ງການຄົ້ນພຣະຊົນທີ່ຢູ່ໃນພວກເຮົາ. ພຣະວິນຍານໃນເຮົາ ນໍາເຮົາໃຫ້ເປັນລູກຝ່າຍວິນຍານ ແລະພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບມໍຣະດົກໃນສວັນ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຍອມໃຫ້ພຣະວິນຍານນໍາພາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີກັບຜົນຂອງຊີວິດທີ່ກ້າວໄປດ້ວຍຄິດແຫ່ງພຣະວິນຍານ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຊີວິດຝ່າຍເນື້ອກາຍຕ້ອງການ?
2. ຄົນທີ່ດໍາເນີນຊີວິດຕາມຝ່າຍເນື້ອກາຍຈະມີການປະພຶດແນວໃດແດ່?
3. ທ່ານເຄີຍເຫັນການເອົາໃຈໃສ່ກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ປ່ຽນແປງບຸກຄົນບໍ່?
4. ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງມັກຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າບໍ່? ທ່ານໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນວິທີໃດ?
5. ທ່ານຈະປ່ອຍໃຫ້ການປະພຶດຂອງຝ່າຍເນື້ອກາຍຕາຍໄດ້ວິທີໃດ?
6. ການສາມາດເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າເປັນ "ພຣະບິດາ" ເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?

ບົດຮຽນທີ 9

ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຣມ 8: 18-39

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຣມ 8: 18-39

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນດີກັບຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາເຊື່ອບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍຂ້ອຍ ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນ.

ອ່ານລວບ: ຈາກຜູ້ທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມທຳອະມານໄປສູ່ການເປັນຜູ້ທີ່ມີຊັຍຊະນະ, ພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນດີແກ່ພວກເຮົາຕະຫລອດໄປ.

ຄຳນຳ

ການຮູ້ວ່າມີຄົນຢູ່ຄຽງຂ້າງເວລາຂັດສົນກັນບໍ່ວ່າເປັນເຮືອງດີທີ່ສຸດ. ມີຄົນໃຫ້ຄຳປຶກສາ, ຫຼຸນໃຈ, ປ້ອງກັນ, ແລະທຳງານເພື່ອເຮົາເມື່ອມີສະພາບການເກີດຂຶ້ນ. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກມີຄວາມປອດໄພເມື່ອຮູ້ວ່າມີຄົນຢູ່ຂ້າງຫລັງ. ນັບວ່າເປັນພຣະພອນ ຖ້າພວກເຮົາມີເພື່ອນໃນທຳນອງນີ້.

ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອວາງໃຈໃນອົງພຣະຄຣິດກໍຄື ພຣະເຈົ້າແຫ່ງໂລກຈັກວານຊົງຢູ່ຄຽງຂ້າງພວກເຮົາສະເລ່ຍ. ເຖິງເຮົາຈະບໍ່ເຫັນ ຫລືຮູ້ສຶກກຳຕາມ, ພວກເຮົາສາມາດເຊື່ອໄດ້ວ່າພຣະອົງຊົງທຳງານຕະຫລອດເວລາ ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນຜົນດີແກ່ພວກເຮົາ ແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ!

1. ສະຫງ່າຣາສີ: ບໍ່ມີຫຍັງປຽບ: (ໂຣມ 8: 18-21)

ໃນຊີວິດນີ້ ພວກເຮົາມີການປຽບທຽບຢູ່ສະເລ່ຍ; ພວກເຮົາປຽບທຽບລູກຫລານ, ປຽບທຽບຄະແນນ, ປຽບທຽບເຄື່ອງນຸ່ງ, ຣົດ, ບ້ານເຮືອນ, ແລະສິ່ງອື່ນໆ. ການປຽບທຽບສ້າງຄວາມດີໃຈແລະເສັ້ງໃຈໃຫ້ກັບພວກເຮົາເອງ; ນອກນັ້ນການປຽບທຽບຍັງເປັນບໍ່ເກີດຂອງຄວາມອິດສາ, ຄວາມຮ້າຍ, ແລະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ.

ໃນພຣະຄຳຕອນນີ້, ໂປໂລໄດ້ປຽບທຽບອີກປະເພດໜຶ່ງ. ທ່ານໄດ້ຂຽນວ່າ, "ຄວາມທຸກລຳບາກໃນສັມຍປັດຈຸບັນ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເອົາປຽບກັບສະຫງ່າຣາສີທີ່ຈະເຜີຍໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍເຫັນ" (8: 18). ຄວາມລຳບາກເປັນເຄື່ອງທົດສອບພວກເຮົາແລະບາງຄັ້ງອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກເກີດຄວາມອິດທົນ. ພຣະຄຳເວົ້າວ່າຄວາມລຳບາກເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງແລະສອນຄວາມສຳຄັນໃນການອິດທົນເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາໃສ່ໃຈແຕ່ກັບປັດຈຸບັນ ຈົນລືມເບິ່ງສິ່ງຈະເຫັນໃນອະນາຄົດ. ທ່ານອາດຈະພົບຫລາຍບັນຫາໃນປັດ

ຈຸບັນ, ແຕ່ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈະປາກົດ ແລະພຣະອົງຈະປົດປ່ອຍທ່ານຈາກຄວາມລຳບາກທັງ
ໝົດ. ຄວາມສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈະນຳຄວາມຍິນດີມາໃຫ້ທ່ານຖ້າມາກາງຄວາມທຸກລຳບາກ.

ບໍ່ມີພຽງແຕ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ລໍຄອຍພຣະສະຫງ່າຣາສີ, ພຣະຄຳກ່າວວ່າ, "ດ້ວຍວ່າສັບສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງແລ້ວ ມີ
ຄວາມພຽນຄອຍຖ້າປາຖນາໃຫ້ບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດ" (8:19). ເພາະທຸກຢ່າງ "ໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳ
ນາດຂອງອະນິຈັງ" (8: 20). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສາບແຊ່ງໂລກນີ້ ຫລັງຈາກອາດາມໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ
(ປຖກ 3: 17). ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ "ສັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະໄດ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຄວາມເສື່ອມສູນ" (8: 21);
ໂລກມະນຸດກຳລັງລໍຄອຍຖ້າ "ເຂົ້າໃນເສຣີພາບອັນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງບຸດທັງຫລາຍຂອງພຣະເຈົ້າ" (8: 21).

2. ສັບສິ່ງກຳລັງໂອ້ຍຄາງ: (ໂຣມ 8: 22-25)

ສັບສິ່ງໃນໂລກກຳລັງໂອ້ຍຄາງເໝືອນກັບພວກເຮົາ. ພຣະຄຳບອກວ່າ "ໂອ້ຍຄາງແລະເປັນທຸກເຈັບປວດ
ດ້ວຍກັນມາຈົນທຸກວັນນີ້" (8: 22). ສັບສິ່ງໃນໂລກ ແລະພວກເຮົາ "ຍັງໂອ້ຍຄາງຄອຍຖ້າການທີ່ພຣະເຈົ້າ
ຊົງຮັບເປັນບຸດ" (8: 23). ວັນນຶ່ງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະສະເດັດມາ ແລະເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງໄດ້ຄົນດີເປັນປົກຕິ.

ການຊົງຮັບເປັນບຸດເປັນເຣືອງສຳຄັນ. ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກພວກເຮົາໃຫ້ເປັນບຸດກ່ອນການ
ຊົງສ້າງໂລກ ໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ (ອຟຊ 1:5); ແລະຜູ້ທີ່ຮັບແລະເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຮັບ
ສິດໃຫ້ເປັນບຸດພຣະເຈົ້າ (ຢຣ 1: 12). ໃນຖານະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ພຣະຄຸນ
ແລະຮູ້ການອະພັຍບາບໃນຂະນະທີ່ລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະຄຣິດ. ໃນວັນນຶ່ງພວກເຮົາ "ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງ
ເອີ້ນມານັ້ນ ພຣະອົງກໍຊົງຖືເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນ ພຣະອົງກໍຊົງ
ໂຜດໃຫ້ມີສະຫງ່າຣາສີດ້ວຍ" (8: 30) ແລະເນື້ອຍກາຍຂອງພວກເຮົາກໍຈະຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຈາກຕາຍ (8:
23). ພວກເຮົາໄດ້ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະກຳລັງຈະໄດ້ເປັນບຸດໃນກາຍທີ່ບໍ່ຕາຍ "ແຕ່ຖ້າເຮົາທັງ
ຫລາຍຄອຍຫວັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຫັນ ເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມພາກພຽນຄອຍຖ້າສິ່ງນັ້ນ" (8: 25).

3. ພຣະວິນຍານຊົງຊ່ອຍຂໍແບບບໍ່ອອກສຽງ: (ໂຣມ 8: 26-30)

ສັບສິ່ງໃນໂລກໂອ້ຍຄາງ; ພວກຜູ້ເຊື່ອໂອ້ຍຄາງ; ແລະພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຊົງໂອ້ຍຄາງ ການໂອ້ຍຄາງຂອງ
ພຣະວິນຍານແຕກຕ່າງກັບການໂອ້ຍຄາງຂອງພວກເຮົາ; ພວກເຮົາໂອ້ຍຄາງເພາະເຮົາລໍຄອຍແລະມີຄວາມ
ຫວັງ; ພຣະວິນຍານໂອ້ຍຄາງເພື່ອຊ່ອຍພວກເຮົາໃນການອ້ອນວອນຂໍ. ໂປໂລຊຽນວ່າ "ແຕ່ອົງພຣະວິນຍານ
ຊົງຊ່ອຍຂໍແທນພວກເຮົາ ດ້ວຍການຖອດຫຸ່ນຢ່າງຫາຄຳເວົ້າບໍ່ໄດ້" (8: 26). ພຣະວິນຍານຊົງຂໍເພື່ອຊ່ອຍ
ພວກເຮົາເມື່ອເຮົາອ້ອນກຳລັງ.

ບາງຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ພົບຄວາມລຳບາກ ຫລືສັບສົນຈົນບໍ່ຮູ້ຈະເອີ້ນອ້ອນວອນຂໍສິ່ງນຶ່ງສິ່ງໃດຈາກພຣະເຈົ້າ;
ແຕ່ພຣະວິນຍານຊົງຮູ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນທຸກກໍລະນີ; ພຣະວິນຍານຈຶ່ງຊົງຊ່ອຍເຮົາໃນການອ້ອນ
ວອນຂໍ. ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້ານອກຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ (1ກອທ 2:11). ພຣະອົງຜູ້

ຊຶ່ງຮູ້ໃຈຂອງພວກເຮົາ "ກໍຊົງຊາບຄວາມນຶກຄິດຂອງພຣະວິນຍານ" (8: 27). ການທູນຂໍຂອງພຣະວິນຍານ ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບພວກເຮົາສະເມີ (8: 27). ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມ ໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນຜົນດີສໍາລັບຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງ (8: 28).

4. ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ: (ໂຣມ 8: 31-39)

ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ທ່ານອາດຈະເວົ້າແບບຈຽມໃຈ ແຕ່ພຣະຄໍາ ຂອງພຣະອົງໄດ້ເວົ້າໄວ້ເຊັ່ນນັ້ນແທ້ (8: 31). ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ? ພຣະເຈົ້າ ອາດໄດ້ຊົງໂປດປານຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດ: ຄອບຄົວ, ການງານ, ແລະຕອບຄໍາອ້ອນວອນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊົງປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ (8: 32) ແກ່ພວກເຮົາ, ພຣະອົງກໍຄົງ "ປະທານສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ ພວກເຮົາດ້ວຍ" (8: 32).

ມີຫຍັງອີກແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ? ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາ (8: 30) ແລະໃຫ້ເຮົາເປັນ ຄົນຊອບທັມ (8: 30, 33). ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນຊອບທັມ, ແມ່ນໃຜຈະເປັນຜູ້ລົງໂທດພວກເຮົາ ອີກ? ຄໍາຕອບກໍຄື "ບໍ່ມີໃຜ." ຫລາຍກວ່ານັ້ນພວກເຮົາຍັງມີອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ສະຖິດຢູ່ກ້າຂວາພຣະທັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງເປັນຜູ້ອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍ (8: 34) ເໝືອນດັ່ງພຣະວິນຍານຊົງເຮັດຢູ່.

ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍພວກເຮົາ, ຈຶ່ງບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະມາແຍກເຮົາອອກຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ (8: 35, 39); ແນ່ແລ້ວ ພວກເຮົາໄດ້ເປັນຜູ້ "ມີຊັຍຊນະຍູ່ຢ່າງເຫລືອລົ້ນ ດ້ວຍພຣະອົງຜູ້ຊົງຮັກເຮົາທັງຫລາຍ" (8: 37). ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ, ບໍ່ມີໃຜຈະຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາໄດ້ (8: 31). ໂປໂລຂຽນວ່າ "38...ຄວາມຕາຍ ຫລືຊີວິດກໍດີ ເທວະດາຫລືຜູ້ປົກຄອງກໍດີ ສິ່ງທີ່ມີຢູ່ດຽວນີ້ຫລືສິ່ງຈະມີມາໃນພາຍໜ້າກໍດີ ຫລືຮິດເດດທັງ ຫລາຍ. 39 ຄວາມສູງ ຫລືຄວາມເລິກກໍດີ ຫລືສິ່ງອື່ນໃດທີ່ໄດ້ຊົງສ້າງແລ້ວນັ້ນກໍດີ ກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ ພວກເຮົາຂາດຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ" (8: 38-39).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ເວລາປຽບທຽບສິ່ງຂອງ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປຽບທຽບສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເຊັ່ນຕ້ອງປຽບທຽບໝາກແອບເປັນ ກັບ ໝາກແອບເປັນ ເພື່ອຈະຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ແທ້ຈິງ. ຖ້າພວກເຮົາປຽບທຽບໝາກແອບເປັນ ກັບໝາກກ້ຽງ ມັນກໍຈະເປັນເຮື່ອງຍາກທີ່ຈະຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງເພາະເປັນໝາກໄມ້ຕ່າງຊະນິດກັນ. ສະນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງສອນ ພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ປຽບທຽບຄວາມທຸກລໍາບາກໃນປັດຈຸບັນນີ້ (ໝາກແອບເປັນ) ກັບສະງ່າຣາສີໃນອະນາຄົດ (ໝາກກ້ຽງ) ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເປີດເຜີຍໃນພວກເຮົາ.

ໃນຄວາມທຸກລໍາບາກແລະອ່ອນແອງ, ພວກເຮົາສາມາດມີກໍາລັງໃຈໄດ້ເພາະພຣະວິນຍານຊົງອ້ອນວອນຂໍ ເພື່ອພວກເຮົາ. ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າຄໍາອ້ອນວອນຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ໃນພຣະປະລິງຂອງພຣະ

ເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນຜົນດີສໍາລັບເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍເຮົາ ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະມາແຍກພວກເຮົາ ອອກໄປຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ມີຊັບຊົນຢູ່ຢ່າງລື່ນເຫລືອ.

ພຣະສະໜັງສືຂອງພຣະເຈົ້າຈະຊົງປາກົດ; ພຣະວິນຍານອ້ອນວອນເພື່ອທ່ານ; ເຖິງວ່າຫລາຍຢ່າງບໍ່ດີໃນ ຕອນນີ້, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນຜົນດີສໍາລັບທ່ານ ແລະພຣະສະໜັງສືຂອງພຣະອົງ. ຄວາມ ຮັກຂອງພຣະຄຣິດຜູກມັດພວກເຮົາໄວ້ຕອດນິຣັນ. ເມື່ອຮູ້ຢ່າງນີ້ແລ້ວ, ທ່ານຈະຕອບຮັບວິທີໃດ?

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າຄວາມທຸກລໍາບາກຂອງທ່ານໜັກຂຽນາດໃດ ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ຄວາມລໍາບາກຂອງຄົນ ອື່ນໆ?
2. ທ່ານເຄີຍໄດ້ເຫັນສະໜັງສືຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດບໍ່?
3. ທ່ານຄິດວ່າການໂອ້ຍຄາງ "ຢູ່ທາງໃນ" ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
4. ທ່ານເຄີຍລໍາບາກໃຈ ຈົນບໍ່ມີຄໍາເວົ້າທີ່ຈະໃຊ້ໃນການອ້ອນວອນບໍ່? ອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມ.
5. ແມ່ນຫຍັງສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ອ້ອນວອນ "ຕາມນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ?"
6. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານສາມາດບອກໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຝ່າຍທ່ານ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ໂຮມ 9:1-8, 10:1-21
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ໂຮມ 9--11
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຊົງເປີດເຜີຍຕໍ່ຊາວອິສຣາເອນ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຈະໄດ້ພົ້ນ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ການໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດແລະການປະຕິບັດຂ່າວປະເສີດຕ່າງກັນ ແນວໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວເຖິງການປະຕິບັດຂ່າວປະເສີດ ພ້ອມທັງສາຣະພາບນັ້ນບໍ່ແມ່ນແບບເຊື່ອສາສນາບູຮານ.

ບົດນຳ

ແຕ່ລະບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຮົາມີເຄື່ອງສັນຍານເຕືອນພັຍເພື່ອເປັນສັນຍານເຕືອນວ່າມີໄຟໄໝ້, ເມື່ອມັນ ມີ ສຽງດັງຂຶ້ນມາສະແດງວ່າມີຫຍັງຜິດປົກກະຕິແລ້ວ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນບໍ່ມີໄຟໄໝ້ ແຕ່ແມ່ນຄວັນ ຫລືກິ່ນ ຫລືອາຍຂອງອາຫານທີ່ເຮົາຄົວກິນທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ມັນດັງ, ລາງເທື່ອມີຄົນໃສ່ນໍ້າຫອມທີ່ມີ ກິ່ນແຮງມັນກໍດັງຄືກັນ. ດັ່ງນັ້ນທຸກຄັ້ງທີ່ ເຄື່ອງສັນຍານເຕືອນພັຍ ສົ່ງສຽງເຮົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ເພື່ອເຮົາຈະໜີພົ້ນ ເມື່ອເວລາມີເຫດຮ້າຍ. ໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອມີຫຍັງຜິດປົກກະຕິໃນຊີວິດຂອງເຮົາກໍ ຄວນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ.

1. ພຣະເຈົ້າຊົງເປີດເຜີຍ: (ໂຮມ9:1-9).

ໃນໂຮມບົດທີ 1-8 ນັ້ນແມ່ນໂປໂລໄດ້ສອນເຮືອງປະສິດທິພາບຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງ ຄວາມຜິດບາບນັ້ນເປັນສິ່ງກົດກັນບໍ່ໃຫ້ມະນຸດເຫັນຫລືເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂປໂລກ່າວເຖິງ ພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຍອມວາຍພຣະຊົງທັງປວງເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູນັ້ນ ຈະໄດ້ພົ້ນບາບ (5:8). ມີລາງຄົນມັກເວົ້າອ້າງວ່ານັບແຕ່ມີເກີດມາບໍ່ເຄີຍເຮັດບາບແລະບໍ່ຄິດວ່າຕົນເອງເປັນ ຄົນບາບແລະເປັນຄົນຢູ່ໃນສິນກິນໃນທັມຕລອດມາ, ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງແຈ້ງວ່າ "ບໍ່ມີຄົນ ຊອບທັມຈັກຄົນດຽວ" (3:10). ແຕ່ຂ່າວດີສຳລັບທຸກຄົນແມ່ນຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນພຣະ ຜູ້ນຳຄວາມລອດພົ້ນລົງມາສູ່ມະນຸດ, ໂປໂລກ່າວອີກວ່າ "ດ້ວຍວ່າຂ່າວປະເສີດນັ້ນເປັນຮີດເດດຂອງພຣະ ເຈົ້າ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ພວກຍິງກ່ອນແລະພວກຕ່າງຊາດດ້ວຍ" (1:16). ສ່ວນໃນບົດ 12--15 ນັ້ນໂປໂລໄດ້ບອກວິທີການທີ່ຈະເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ຄື;

12:1 ໂປໂລຊັກຊວນໃຫ້ຖວາຍຕົວ. 15:5-9 ເວົ້າເຖິງທຸກຄົນເປັນພາກສ່ວນຫ່າງກາຍຂອງພຣະຄິດ, ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ປະກາດກໍຄວນປະກາດຕາມຂະໜາດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ ແປວ່າວ່າບໍ່ເວົ້າເກີນທີ່ຕົນເຊື່ອແລະປະຕິບັດ, ຖ້າ ເໝາະສົມໃນການສັ່ງສອນ ກໍໃຫ້ສັ່ງສອນ, ຖ້າເປັນການເຕືອນກໍຈົ່ງເຕືອນ, ຖ້າເປັນການບໍ່ຮູ້ຈາກຈົ່ງບໍ່ຮູ້ຈາກ ດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ, ຈົ່ງຮັກຕິ ຫົງຊົ່ວ ດັ່ງນັ້ນເປັນຕົ້ນ. ໃນບົດ 13:1 ໃຫ້ຄຣິສຕຽນຍອມຮັບແລະນັບຖືຜູ້ປົກ ຄອງບ້ານເມືອງ. 14:-15:1-13 ແມ່ນໂປໂລສອນການປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນມີຊີວິດ ເພື່ອເປັນພຍານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ນີ້ເປັນດ້ານໜ້າແລະດ້ານຫລັງຂອງບົດຮຽນທີ່ຈະກ່າວໃນວັນນີ້.

ສ່ວນບົດ 9--11 ນີ້ມັນເປັນຄ້າຍຄືຕ່ອນຊີ້ນທີ່ຢູ່ໃນຣະວ່າງກາງ Sandwiched ຫາກບໍ່ມີຕ່ອນຊີ້ນຕ່ອນກາງ ແລ້ວລັບລອງວ່າບໍ່ເປັນຕາກິນເລີຍ. ໂປໂລກ່າວວ່າທ່ານເວົ້າຄວາມຈິງຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ "ເພາະເຂົາເປັນຊົນ ຊາດອິສຣາເອນ ໄດ້ຮັບການຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ປາກົດແກ່ເຂົາ ເຂົາໄດ້ຮັບບັນດາພຣະສັນຍາ" (9:4). ອິສຣາເອນແມ່ນຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ເປັນ ບຸດຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ອິສຣາເອນຈຶ່ງຖືວ່າເປັນເໝືອນຕ່ອນຊີ້ນໃຈກາງ Sandwich ເພາະເປັນຊົນ ຊາດທີ່ຊົງເລືອກ. ແລະພຣະເຢຊູຄຣິດກໍໄດ້ບັງເກີດເປັນເຊື້ອຊາດຂອງເຂົາດ້ວຍ (ຂໍ້ 5). ສລຸບຂໍ້ 4-5 ມີໃຈ ຄວາມສໍາຄັນດັ່ງນີ້; 1. ເຂົາຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນບຸດ. 2. ຄວາມສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດແກ່ເຂົາ. 3. ເຂົາໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາ. 4. ຊົງປະທານພຣະບັນຍັດ. 5. ເຂົາໄດ້ຮັບແບບແຜນພິທີນະມັສການ. 6. ຄໍາ ປະຕິຍານເປັນຂອງບັນພະບຸຣຸດຂອງເຂົາ. 7. ພຣະຄຣິດຊົງບັງເກີດໃນເຊື້ອຊາດຂອງເຂົາ. ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແຫລະຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງເປັນຊົນຊາດທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ ຍິ່ງກວ່າຕ່ອນຊີ້ນຢູ່ຣະວ່າງກາງ Sandwich ແຕ່ເຖິງ ປານນັ້ນເຂົາຍັງປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຊື່ອພຣະອົງ.

2. ພາຊະນະບໍ່ຖືກຕ້ອງ: (ໂຣມ 10:1-13)

ພຣະເຈົ້າຈະບອກປະຊົນຊົນຢ່າງແຈ້ງຂາວຊັດເຈນຢ່າງໃດ? ພຣະອົງຈະອະທິບາຍເລື່ອງຄວາມເປັນທັມ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດ? ໃນພຣະຄັມພິເດີມນັ້ນພຣະ ເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາຊາວອິສຣາເອນໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັບຊາວໂລກທົ່ວໄປໂດຍໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະ ເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເບິ່ງເປັນແບບຢ່າງ ແຕ່ຊາວອິສຣາເອນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຂົາຈຶ່ງກາຍເປັນພາຊະນະທີ່ບໍ່ເໝາະສົມແລະບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມນໍ້າພຣະ ຫົຍພຣະເຈົ້າ. "ດ້ວຍວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຊອບທັມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ ແຕ່ໄດ້ພຍາຍາມຕັ້ງຄວາມຊອບ ທັມຂອງຕົວເອງຂຶ້ນ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຍອມຕົວຢູ່ໃຕ້ຄວາມຊອບທັມທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ້ 3). ແທນທີ່ຊາວອິສຣາ ເອນຈະເຊື່ອຖືເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກັບຕັ້ງຕົນເອງເປັນຄົນຊອບທັມ ໂດຍອ້າງອີງເອົາພຣະນາມຂອງ ພຣະເຈົ້າມາເປັນສາກບັງໜ້າ, ເລື່ອງນີ້ບໍ່ໄດ້ຢຸດທີ່ພວກອິສຣາເອນໃນສະໄໝເດີມເທົ່ານັ້ນມັນຍັງແຜ່ລາມມາ ເຖິງຄຣິສຕຽນວັນນີ້ອີກດ້ວຍ ແລະເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຜູ້ນັ້ນກໍກາຍເປັນພາຊະນະທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມນໍ້າພຣະຫົຍ ພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ຮູ້ວ່າຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ.

ການເປີດເຜີຍຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຳກັດທີ່ຈະເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນເຫັນວ່າບໍ່ມີປະໂຫຍດແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງເລືອກຊາດຢິວ, ຄົນການາອານ, ຄົນເອຢິບ ຕລອດເຖິງທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຄົນຜິດບາບທຸກຄົນສາສມາດເຊື່ອພຣະເຈົ້າໂດຍສາຣະພາບດັ່ງນີ້; " ຄືວ່າຖ້າເຈົ້າຈະຮັບດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າວ່າ, "ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ແລະເຊື່ອໃນຈິດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດບັນດານໃຫ້ພຣະອົງຊົງຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ພົ້ນ ເຫດວ່າທີ່ມະນຸດໄດ້ເຊື່ອກໍເຊື່ອດ້ວຍໃຈຂອງຕົນ ຈຶ່ງໄດ້ຊົງຖືວ່າ ເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະທີ່ໄດ້ຍອມຮັບກໍຍອມຮັບດ້ວຍປາກ ຈຶ່ງຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນ" (ຂໍ້ 9-10).

3. ສາຍເລືອດບໍ່ຖືກຕ້ອງ: (ໂຣມ 10:14-21)

ການທີ່ຈະຮ້ອງອອກພຣະນາມພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງສາກ່ອນ ແຕ່ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ແລະເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງພຣະອົງນັ້ນເຂົາຈະເຊື່ອແລະຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ? ແລະການທີ່ມີໂອກາດໄດ້ຍິນນັ້ນກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ "ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງນັ້ນ ເຂົາຈະທຸນຂໍຕໍ່ ພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງນັ້ນ ຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ ແລະເມື່ອບໍ່ມີຜູ້ໃດປະກາດໃຫ້ເຂົາຟັງ ເຂົາຈະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງໃດແລະຖ້າບໍ່ມີໃຜໃຊ້ເຂົາໄປ ເຂົາຈະປະກາດໄດ້ຢ່າງໃດ ດັ່ງມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີແລ້ວວ່າ, " ຕົນຂອງພວກຄົນທີ່ນຳຂ່າວດີມາກົງດງາມປານໃດໜ້າ" (ຂໍ້ 14-15). ດ້ວຍເຫດນີ້ຜູ້ປະກາດຂ່າວດີເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນຄວາມດີກັບພວກເຮົາທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດນັ້ນ, ແຕ່ກໍໜ້າເສັຍດາຍທີ່ທຸກຄົນໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດແລ້ວມີແຕ່ລາງຄົນເທົ່ານັ້ນຍອມຮັບເອົາ "ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນໄດ້ເຊື່ອຟັງຂ່າວປະເສີດນັ້ນ ເພາະເອຊາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, "ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ມີໃຜແດ່ໜໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງຕາມທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນຈາກພວກເຮົານັ້ນ" (ຂໍ້ 16). ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າຄວາມລອດພົ້ນມາຈາກການໄດ້ຍິນ ແລະຮັບເອົາເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະລອດພົ້ນໄດ້ ແຕ່...ຍັງມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍໃນໂລກນີ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ ຍິນຈັກເທື່ອ ຄຳຖາມໜ້າຖາມວ່າ ແມ່ນໃຜຈະໄປເວົ້າໃຫ້ພວກເພິ່ນຟັງ ຄັນບໍ່ແມ່ນທ່ານເອງເປັນຜູ້ໄປເວົ້າ. "ດັ່ງນັ້ນຄວາມເຊື່ອເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະການໄດ້ຍິນ ແລະການໄດ້ຍິນເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະການປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດ" (ຂໍ້17).

ໃຜຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກອິສຣາເອນໃຫ້ເປັນຊົດຊາດຂອງພຣະອົງ ຈົນເຖິງຂັ້ນພຣະບິດາໄດ້ສິ່ງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາເກີດເປັນຊົດຊາດອິສຣາເອນ ແຕ່ເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈແລະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງທີ່ໄດ້ປະກາດຜ່ານຫູຂອງເຂົາໄປແລ້ວ "ແຕ່ເຮົາຖາມວ່າ, "ເຂົາບໍ່ໄດ້ຍິນຫລື" ແທ້ຈິງເຂົາໄດ້ຍິນແລ້ວ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງເຂົາກໍເຖິງທີ່ສຸດພິພົບໂລກ" ຝ່າຍເຮົາຖາມອີກວ່າ, "ພວກອິສຣາເອນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຫລື" ຕອນຕົ້ນໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາຈະຍົວະໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍອິດສາຊົນຊາດທີ່ຍັງບໍ່ເປັນປະເທດ ເຮົາຈະຍົວະໃຫ້ເຈົ້າເຄືອງແຄ້ນປະເທດທີ່ເປັນຊົນຊາດໂງ່" ແລ້ວເອຊາຍກໍກ່າວວ່າ, "ຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ສູນຫາເຮົາໄດ້ພົບເຮົາ ແລະເຮົາໄດ້ປາກົດແກ່ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖາມຫາເຮົາ" ແຕ່ທ່ານກ່າວເຖິງພວກອິສຣາເອນວ່າ, "ເຮົາໄດ້ຍິນມີຂອງເຮົາອອກຕລອດມື້ຄອຍຮັບໄພພົນຈຳພວກນຶ່ງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງແລະຕີ້ດ້ານ" (ຂໍ້ 18-21).

ດ້ວຍວ່າເຂົາປະຕິເສດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາເກີດເປັນຊົນຊາດຂອງເຂົາຈຶ່ງກາຍເປັນສາຍເລືອດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຖືກສົ່ງອອກໄປຍັງຊົນຊາດອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນສາຍເລືອດອິສະຣາເອນໃຫ້ມີໂອກາດໄດ້ກາຍເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເປີດເຜີຍຄົນຕໍ່ຄົນຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ?
2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກຊາດອິສະຣາເອນກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງມາເຖິງພວກເຮົາ?
3. ອິສະຣາເອນມີທ່າທີແນວໃດກັບພຣະເຈົ້າ? ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງຄືເຂົາບໍ່?
4. ອີງຕາມ ໂຣມ 10:9-13 ນັ້ນຊາດຍິວແລະບໍ່ແມ່ນຊາດຍິວຕ່າງກັນຢ່າງໃດ?
5. ທ່ານຈື່ໄດ້ບໍ່ທ່ານໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດຄັ້ງແຮກນັ້ນຢູ່ໃສ? ທ່ານຮັບເອົາໂລດບໍ່?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 11

ມີຊີວິດນະມັສການ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 12:1-21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຣມ 12:1-21
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສອນເຮົາໃຫ້ປະຕິບັດພຣະຄຳພີໃນຊີວິດປະຈຳວັນ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອນະມັສການຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຖວາຍຕົວ, ປະຕິບັດຕາມຂອງພຣະຣາຊທານດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ບົດນຳ

TV remote Control ກໍດີ, ຄື້ນຂອງໂທຣະສັບກໍດີ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ ແຕ່ມັນກໍເຮັດວຽກທຸກເທື່ອ, ຄວາມບາບກໍຄ້າຍຄືກັນ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນກັບຕາ ແຕ່ມັນເປັນຜົນສະທ້ອນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ຄວາມບາບນັ້ນບໍ່ມີອັນໃດປາບມັນໄດ້ ເມື່ອປາບມັນບໍ່ໄດ້ຄົນເຮົາກໍເລີຍໄປເພິ່ງສິລທັມ ພໍໃຫ້ອົບອຸ່ນພາຍໃນຈິດໃຈຂອງຕົນເອງ ແຕ່ຍັງອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຮົາຄິດບໍ່ເຖິງເລີຍ ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທ່ານອາຈານໂປໂລແນະນຳຄື; ໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຕົວແກ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າການຖວາຍຕົວເປັນສິ່ງດຽວທີ່ທຳລາຍຄວາມບາບໄດ້.

1. ນະມັສການໂດຍໃຊ້ໃຈໃໝ່: (ໂຣມ 12:1-2).

ໃນພຣະທັມໂຣມຈາກບົດ 1-11 ແມ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງຫລັກສາສນາສາດເລິກພໍສົມຄວນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະຕົກມາໃນບົດ 12 ນີ້ທ່ານອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງການປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຜ່ານມາໂດຍກ່າວວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ໂດຍເຫັນແກ່ພຣະເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງຊັກຊວນພວກເຈົ້າໃຫ້ຖວາຍຕົວແກ່ພຣະອົງ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ມີຊີວິດ, ເປັນອັນບໍລິສຸດ, ແລະເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນການນະມັສການທີ່ສົມກັບຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ" (ຂໍ້ 1). ແປວ່າ ເພື່ອເປັນການຕອບສນອງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງເມດຕາໄຖ່ໃຫ້ພື້ນ ເຮົາຄວນຈະມອບເນື້ອຖວາຍຕົວຂອງຕົນເອງໃຫ້ພຣະອົງອັນເປັນເໝືອນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍທີ່ມີຊີວິດ ທີ່ແຕກຕ່າງກັບສັມຍເດີມເອົາສັດມາຂ້າຖວາຍເພື່ອໂຖ່ບາບ. ເມື່ອມອບຕົວໃຫ້ພຣະອົງແລ້ວທັງໝົດຕົນຕົວຂອງເຮົາກໍເປັນຂອງພຣະອົງ ເມື່ອເປັນຂອງພຣະອົງແລ້ວພຣະອົງກໍຈະປົກປັກຮັກສາຈາກການດ່າງພ້ອຍຕ່າງໆ ເມື່ອບໍ່ມີຈຸດດ່າງພ້ອຍແປວ່າບໍ່ມີບາບ. ການຖວາຍຕົວເປັນວິທີດຽວທີ່ເຮົາຈະກຳຈັດຄວາມບາບອອກຈາກຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຮົາໄດ້.

ການຖວາຍຕົວເປັນການສຸດຍອດຂອງການຖວາຍ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນສົມຄວນຈະເຮັດໄດ້ເພື່ອ

ທຳລາຍຄວາມຜິດບາບໃນຕົວເຮົາ. ຈາກນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງບອກເຄັດລັບອີກວ່າ "ຢ່າດຳເນີນຊີວິດເໝືອນຢ່າງ ຊາວໂລກນີ້ ແຕ່ຈົ່ງຮັບການຊົງປ່ຽນແປງຈິດໃຈ ແລ້ວອຸປະນິສັຍຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະປ່ຽນໃຫມ່ ເພື່ອເຈົ້າທັງ ຫລາຍຈະໄດ້ຮູ້ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າອັນໃດດີ ອັນໃດເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍ ແລະອັນໃດດີທີ່ ສຸດ" (ຂໍ້ 2). ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມເຄັດລັບຂອງອາຈານໂປໂລແນະນຳການຖວາຍຕົວຂອງເຮົາກໍຈະງ່າຍຂຶ້ນ ກວ່າເດີມ. ແປວ່າ 1. ບໍ່ໃຊ້ຊີວິດເປັນເໝືອນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. 2. ຮັບການຊົງປ່ຽນຈິດໃຈ ແປວ່າຍອມໃຫ້ພຣະ ເຈົ້າປ່ຽນຄວາມຄິດແບບໃໝ່ ຫລືໃຫ້ເຮົາຄິດແບບພຣະເຈົ້າຄິດ. 3. ແມ່ນຜົນປາກົດຄືເມື່ອຈິດໃຈຖືກປ່ຽນໃໝ່ ແລ້ວ ນິສັຍໃຈຄໍ, ການປາກເວົ້າກໍຈະປ່ຽນໄປດ້ວຍ. 4. ຜົນປາກົດອັນທີສອງ ແມ່ນຈະຮູ້ວ່າອັນໃດດີສຳລັບ ຕົນ, ອັນໃດເປັນນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ແລະຮູ້ເລິກເຖິງອັນໃດດີທີ່ສຸດ. ເພາະວ່າໃນໂລກນີ້ຍັງມີຫລາຍສິ່ງ ຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້, ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ສ່ວນເຮືອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງເລິກໄປກວ່າໂລກນີ້ຕັ້ງຫລາຍເທົ່າ ຫາກເຮົາບໍ່ ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນຈິດໃຈໃໝ່ແມ່ນເຮົາຈະເຂົ້າໃຈພຣະອົງບໍ່ໄດ້ແນ່ນອນ.

ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາໃນສັມພຣະຄັມພິເດີມນັ້ນມີການຂ້າສັດຖວາຍບູຊາຕາມຣະດູການຕ່າງ ໆ , ການຖວາຍ ເງິນຄຳເພື່ອການກໍ່ສ້າງບ່ອນນະມັສການກຳມີ ແຕ່ຕົກມາໃນພຣະຄັມພິເໝ່ການຖວາຍໄດ້ຖືກປ່ຽນໄປເປັນ ບາງຢ່າງດັ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ຊັກຊວນຄິດສຽນທີ່ກຸງໂຣມຄື; 1. ໃຫ້ "ຖວາຍຕົວ" ຊຶ່ງເປັນການສິ້ນສຸດ ເພາະວ່າການຖວາຍທັງໝົດໃນຊີວິດນີ້. 2. "ຢ່າດຳເນີນຊີວິດເໝືອນຢ່າງຊາວໂລກນີ້" ແປວ່າ ຄຣິສຕຽນ ຈະຕ້ອງອຸທິດຕົນເອງດຳເນີນຊີວິດໃນການຊົງນຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. 3. "ຮັບການຊົງປ່ຽນແປງຈິດໃຈ", ແປວ່າຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຈິດໃຈ ເມື່ອຈິດໃຈປ່ຽນແລ້ວອຸປະນິສັຍຈຶ່ງຈະປ່ຽນ.

2. ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານ: (ໂຣມ12:3-8).

ການນະມັສການພຣະເຈົ້ານັ້ນໂປໂລສອນວ່າຕ້ອງນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄິດຈິດໃຈ ແລະຈິດວິນ ຍານ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງເຕືອນເຮືອງຄວາມຄິດວ່າ "ຢ່າຄິດຖືຕົວເກີນທີ່ຕົນຄວນຈະຄິດນັ້ນ ແຕ່ຈົ່ງຄິດໃຫ້ ພໍສົມກັບຂະໜາດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຜດປະທານໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ" (ຂໍ້ 3). ແປວ່າ ຢ່າຄິດໃນໃຈ ຂອງຕົນເອງວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສຳຄັນກວ່າຜູ້ອື່ນ, ຫລືຢ່າຄິດວ່າຕົນເອງຮູ້ຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນ ຫລືຢ່າຄິດວ່າມີ ຄວາມເຊື່ອຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນ, ແຕ່ໃຫ້ຄິດຕາມຂະໜາດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນຈະໄດ້ຍືນຕໍ່ ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບໍ່ຄວນຖືຕົວວ່າເຊື່ອຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນ ຄວາມເຊື່ອນັ້ນຢູ່ ໃນໃຈຂອງຕົນ ແລະຄວາມເຊື່ອນັ້ນຈະເຫັນໄດ້ໃນການປະຕິບັດ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໜັກຄຳວ່າ "ຢ່າຄິດ ແລະ ຈົ່ງຄິດ" ເປັນຈຸດສຳຄັນ ເພາະກິຣິຍາທ່າທາງການປາກເວົ້າຂອງຄົນເຮົາສ່ວນຫລາຍນັ້ນອອກມາຈາກ ສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຄວນຣະມັດຣະວັງ, ແລະຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດ. ແຕ່ຫາກເຮົາຍອມ ຮັບການຊົງປ່ຽນແປງຈິດໃຈແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ລຳບາກໃນການບັງຄັບຕົນເອງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ ເອົາຄວາມຄິດໃໝ່ໃສ່ໃຈເຮົາແລ້ວ.

ຜູ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງທີ່ໂປໂລກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນຜູ້ບໍ່ຖືໂຕເໜືອຜູ້ອື່ນ, ຜູ້ຖອມຕົວລົງ, ຜູ້ທີ່ເຫັນວ່າ ຜູ້ອື່ນດີກວ່າຕົນດັ້ງນີ້ເປັນຕົ້ນ, ໂປໂລຍັງໄດ້ປຽບທຽບຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍເປັນຄືອະວັຍະວະຂອງຮ່າງກາຍເຮົາ

ນັ້ນມີຄວາມສໍາຄັນທຸກພາກສ່ວນ ສິ່ງສໍາຄັນແມ່ນແຕ່ລະພາກສ່ວນເຮັດໜ້າທີ່ຂອງໃຜລາວໃຫ້ດີທີ່ສຸດ. ໃນຄຣິສະຕະຈັກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ທຸກຄົນສໍາຄັນຕໍ່ຄຣິສະຕະຈັກແລະສໍາຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອເຮົານະມັສການເຮົາຄວນໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ເຮົາມີມາຮັບໃຊ້ການນະມັສການ.

ແຕ່ກ່ອນອື່ນເຮົາຕ້ອງຮູ້ວ່າເຮົາມີຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດສາກ່ອນ ເຊັ່ນ; ອາຈານມີຂອງພຣະຣາຊທານໃນການເທສນາສັງສອນແລະເຕືອນສະຕິໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາງຄົນເປັນຄູສອນ, ລາງຄົນມີພຣະພອນເຮືອງເຊີນຄົນມາໂບດ, ລາງຄົນມີພຣະພອນເຮືອງເວົ້ານໍາຜູ້ອື່ນ, ລາງຄົນຫລິ້ນດົນຕີ ແລະຮ້ອງເພງສັຣເສີນ, ລາງຄົນເຮັດເຂົ້າປາອາຫານມາສູ່ພື້ນ້ອງກິນ ແລະອື່ນໆທີ່ເຮົາໄດ້ກະທໍາໃນໂບດນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນການນະມັສການທັງນັ້ນ. ເມື່ອເວລາເຮົາເຂົ້າເຝົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າເຮົາຄວນຣະມັດຣະວັງຕລອດເຖິງການປາກເວົ້າ, ການນຸ່ງຖື, ບໍ່ສົມຄວນຍ່າງອອກເຂົ້າຫາກບໍ່ຈໍາເປັນ, ບໍ່ຄວນລົມກັນໃນຍາມຜູ້ອື່ນຮ້ອງເພງ ລາງເທື່ອເຮົາລົມໄປວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແມ່ນການນະມັສການທັງນັ້ນ ການຖວາຍຍິ່ງເປັນພາກສ່ວນສໍາຄັນຂອງການນະມັສການ ເມື່ອເຮົາບໍ່ຖວາຍການນະມັສການຂອງເຮົາກໍບໍ່ຄົບຖ້ວນ. ດັ່ງນັ້ນເພື່ອເປັນການຄົບຖ້ວນໃນການນະມັສການຂອງເຮົາທຸກຄົນຄວນນໍາການຖວາຍຂອງເຮົາມາທຸກຄັ້ງທີ່ເຮົາມານະມັສການ.

3. ໂດຍຮັກກັນແລະກັນ: (ໂຣມ 12:9-21).

ການນະມັສການບໍ່ໄດ້ຈົບລົງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວຂ້າງເທິງ ແຕ່ການນະມັສການຍັງກວ້າງອອກໄປດັ່ງທີ່ທ່ານຈະເຫັນຈາກຂໍ້ 9-21 ນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການນະມັສການທັງນັ້ນ. ໃນຈໍານວນນີ້ມີສາມຢ່າງທີ່ເຮົາສັງເກດເຫັນຄື;

1. (ຈິ່ງ) ມີເຖິງ 21 ຄັ້ງ ແມ່ນຄໍາສັ່ງໃຫ້ເຮົາປະຕິບັດຕາມ.
2. (ຢ່າ) ມີເຖິງ 7 ຄັ້ງ ແມ່ນຄໍາຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດ.
3. (ຖ້າ) ມີເຖິງ 3 ຄັ້ງ ແມ່ນຄໍາແນະນໍາໃຫ້ເຮັດ.

ແຕ່ກ່ອນອື່ນເຮົາມາເວົ້າກັນເຖິງຂໍ້ 9 ໃນຄໍາວ່າ (ຮັກ) ເປັນຂໍກະແຈໄຂເຂົ້າໄປໃນຈຸດສໍາຄັນ. ຄໍາວ່າຮັກ (ອາກາເປ) ແມ່ນພາສາກຣີກ ທີ່ເຮົາໄດ້ຍົນພວກອາຈານໃຫຍ່ເພິ່ນມັກເວົ້າເຖິງເລື້ອຍໆນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ຮັກໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ຮັກບໍ່ອໍາອງງ, ຮັກດ້ວຍຈິງໃຈ, ຮັກແລະເຮັດດີນໍາ, ບໍ່ແມ່ນຮັກປາກເປົ່າ, ດັ່ງນີ້ເປັນຕົ້ນແລະຄໍາວ່າຮັກຕອນນີ້ຍັງເປັນຄໍາສັ່ງໃຫ້ເຮົາຮັກກັນແລະກັນເປັນດ້ວຍ. ສ່ວນຂໍ້ 10 ນັ້ນໂປໂລສັ່ງອີກວ່າ ຈິ່ງ

ຮັກເໝືອນສັນພິນ້ອງ, ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມໃຫ້ເຮົາຄິດເຫັນພິນ້ອງຮ່ວມສາຍເລືອດຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະເຂົ້າໃຈໃນຄວາມຮັກສັນພິນ້ອງຮ່ວມຄວາມເຊື່ອດີກວ່າເດີມ. ສ່ວນການໃຫ້ກຽດຊຶ່ງກັນແລະກັນນັ້ນເປັນການ

ດີທີ່ສຸດທາກເຮົາຄິດວ່າຜູ້ອື່ນດີກວ່າເຮົາມັນກໍຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາຖ່ອມຕົວລົງແລະຍອມຮັບເພິ່ນແລະເພິ່ນຈະພໍໃຈໃນຕົວເຮົາ.

ຄວາມຮັກທີ່ໂປໂລສັ່ງສອນຕອນນີ້ເກີນກວ່າຮັກແບບທັມມະດາສາມັນອີກ ເພາະເພິ່ນຍັງສອນຮອດອວຍພອນຜູ້ຂີ້ເຫັງຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າຜູ້ນັ້ນແມ່ນສັດຕູອີກເພິ່ນກະຍັງບໍ່ໃຫ້ປ່ອຍດ່າ ແຕ່ໃຫ້ອວຍພອນ "ຈົ່ງອວຍພອນແກ່ຄົນທີ່ຂີ້ເຫັງເຈົ້າ ຈົ່ງໃຫ້ພອນ ຢ່າປ້ອຍດ່າ" (ຂໍ້ 14). ຜູ້ຂີ້ເຫັງທີ່ໂປໂລກ່າວໃນຕອນນີ້ແມ່ນຈັກກະພັດໂຣມຂີ້ເຫັງຊາດຍິວ. ໂປໂລສອນໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອເຂົາ ເມື່ອພຣະເຈົ້າສົ່ງຄວາມພົ້ນໄປເຖິງເຂົາແລ້ວເຂົາຈະກາຍເປັນອ້າຍນ້ອງຂອງທ່ານໃນໂອກາດທ້າ. ການເຮັດແນວນີ້ເປັນການນະມັສການພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງແລະເໝາະສົມຕາມແບບຢ່າງພຣະເຢຊູອ້ອນວອນເພື່ອພວກທະຫານທີ່ແທງຂ້າງພຣະອົງໃນວັນນັ້ນ. ພຣະເຢຊູຍັງສອນອີກວ່າ "ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານ ຈົ່ງອ້ອນວອນສໍາລັບ ຜູ້ທີ່ຂີ້ເຫັງທ່ານ" (ມັດທາຍ 5:39). "ເຫດສັນນັ້ນ ທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງເປັນຄົນດີທີ່ສຸດ ເຫມືອນຢ່າງພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນຊົງເປັນຜູ້ດີທີ່ສຸດ" (ມັດທາຍ 5:48). ເຮົາທັງຫລາຍຖືກເອີ້ນມາເພື່ອເຮັດການດີໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງສອນວ່າ "ຖ້າເປັນໄດ້ໃນເຮືອງທີ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບພວກເຈົ້ານັ້ນ ຈົ່ງຢູ່ຢ່າງສົງບສຸກກັບຄົນທັງປວງ" (ໂຣມ 12:18).

ຄໍາຖາມ:

1. ລາງເທື່ອທ່ານອ່ານພຣະຄໍາບາງຕອນແລ້ວ ຄິດໃນໃຈວ່າ (ໂອຍ..ເຮັດບໍ່ໄດ້ດອກ) ແນວນີ້ມີບໍ່? ຫາກນັກຮຽນຕອບວ່າມີໃຫ້ເພິ່ນເວົ້າເບິ່ງວ່າແມ່ນອັນໃດທີ່ເຮັດບໍ່ໄດ້?
2. ຖາມນັກຮຽນວ່າ ທ່ານຮູ້ຈັກຂອງພຣະຣາຊທານຂອງທ່ານບໍ່? ຫລືທາກວ່າບໍ່ຮູ້ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຫັນວ່າລາວມີອັນໃດໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ອື່ນ.
3. ເມື່ອທ່ານຮູ້ແລ້ວ ທ່ານຈະເອົາຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນຊ່ວຍທ່ານນະມັສການແນວໃດ?
4. ການຖວາຍຕົວທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
5. ເປັຍຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສອນໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອຜູ້ທີ່ກົດຂີ້ຂີ້ເຫັງ?
6. ຄຳວ່າ "ຢ່າໃຫ້ຄວາມຊົ່ວໄດ້ຂະນະເຈົ້າ ແຕ່ຈົ່ງຂະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີ" (ຂໍ້ 21) ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ຮັກເພື່ອນບ້ານ, ນັບຖືຮັຖບານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 13
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຣມ 13
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສອນເຮົາໃຫ້ນັບຖືຮັຖບານ ແລະຮັກເພື່ອນບ້ານ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຂ້າພະເຈົ້າມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຫຍັງກັບຮັຖບານ ແລະເພື່ອນບ້ານ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສອນເຮົາໃຫ້ຍອມຈຳນົນຕໍ່ຮັຖບານ ແລະສະແດງຄວາມຮັກກັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ.

ບົດນຳ

ຄຣິສຕຽນຖືກເອີ້ນໃຫ້ມາເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າອັນມີຄວາມໝາຍວ່າໄດ້ພົ້ນຈາກການຄອບງຳຂອງຄວາມຜິດບາບທີ່ນຳພາໃຫ້ເຮັດການຝ່າຍມິດແລ້ວ ແຕ່ຄຣິສຕຽນຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກຮ່ວມກັບຄົນທົ່ວໄປ ລາງເທື່ອຄຣິສຕຽນກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງຮັຖບານທີ່ບໍ່ເປັນທັມ ຫລືເພື່ອນບ້ານບໍ່ດີ ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ ພຣະຄຳພີສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນນັບຖືຮັຖບານ ຕອດເຖິງອຳນາດການປົກ ແລະຍັງສອນໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານທຸກປະເພດອີກດ້ວຍ.

1. ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ນັບຖືຮັຖບານ: (ໂຣມ 13:1-7)

ໂປໂລຮູ້ວ່າຮັຖບານໂຣມັນໄດ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຊາດຢົວດ້ວຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຂົາ, ໂປໂລຮູ້ວ່າເຂົາເປັນຜູ້ຕັດສິນຄະດີຄົງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ໂປໂລເຫັນເຂົາຂັບໄລ່ຄົນຍົວອອກຈາກບ້ານເມືອງຂອງເຂົາ ແຕ່ໂປໂລກໍຍັງຂໍໃຫ້ຄຣິສຕຽນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເຂດປົກຄອງຂອງຈັກກະພັດໂຣມໃຫ້ເຊື່ອຟັງແລະນັບຖືເຂົາ ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສອນແນວນັ້ນ ແທນທີ່ຈະສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນພາກັນຕໍ່ສູ້ເພື່ອອິດສະພາບ? ເລື່ອງເປັນດັ່ງນີ້; ໂປໂລຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງແລະແຕ່ງຕັ້ງຄົນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ມີອຳນາດໃນການປົກຄອງ "ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີອຳນາດອັນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຜູ້ທີ່ມີອຳນາດນັ້ນກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ" (ຂໍ້ 1ຂ). ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຍອມຖອມຕົວລົງໂດຍກ່າວວ່າ "ທຸກຄົນຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງ" (ຂໍ້ 1ກ). ຈົ່ງສັງເກດຄຳສອນຂອງໂປໂລວ່າ (ທຸກຄົນ) ຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງ ແປວ່າໃຫ້ນັບຖືບໍ່ຕໍ່ຕ້ານເພິ່ນ. ໃນພຣະທັມ ດານີເອນ 4:17 "ຈົ່ງໃຫ້ຄົນທັງປວງທຸກທີ່ທຸກບ່ອນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດຊົງມີເດຊານຸພາບເຫນືອຣາຊອານາຈັກຂອງມະນຸດ ພຣະອົງຊົງແຕ່ງຕັ້ງກະສັດຂອງຊາດໃດຊາດນຶ່ງຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນຄົນຕ່ຳຕ້ອຍກໍຕາມ"

ພຣະເຢຊູກໍຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ປີລາດມີອຳນາດ "ເວັ້ນແຕ່ອຳນາດນັ້ນຈະຊົງປະທານແຕ່ທາງເທິງ ໃຫ້ແກ່ທ່ານ" (ໂຍຮັນ 19:11ຂ). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍແມ່ນໃຜຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບແລະນັບຖືຜູ້ມີອຳນາດ, ພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ມີອຳນາດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມໃຈຂອງເຮົາ ແລະດ້ວຍການຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງນີ້ໄດ້ມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ວິພົບເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍ, ເຮົາທັງຫລາຍເປັນໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັນທຶກໄວ້ແລ້ວໃນຟ້າສວັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຖືກງົດບໍ່ໃຫ້ນັບຖືຜູ້ມີອຳນາດຝ່າຍໂລກນີ້. ໂປໂລສັ່ງໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຜູ້ມີອຳນາດປົກຄອງດ້ວຍຄວາມໂຄຣບ ແລະນັບຖື ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ຄຣິສຕຽນເປັນຄົນບໍ່ມີຣະບຽບວິນັຍ, ບໍ່ນັບຖືໃຜ. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເຂັ້ມແຂງອິດທິດຕໍ່ສິ່ງທັງປວງ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນແຂງກະດ້າງຈົນບໍ່ຟັງໃຜ. "ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ຂັດຂືນອຳນາດນັ້ນ ກໍຂັດຂືນຜູ້ຊຶ້ງພຣະເຈົ້າຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະຜູ້ທີ່ຂັດຂືນນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ" (ຂໍ້ 2). ຫາກເຮົາຂັດຂືນບໍ່ເຊື່ອຟັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງເຂົາ ເຮົາກໍກາຍເປັນຄົນຂັດຂືນຕໍ່ພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດ.

ຂໍ້ 7 ໂປໂລໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຈ້ງໃນການເສັງພາສີອາກອນທີ່ຄຣິສຕຽນຈຳຕ້ອງເສັງ "ສ່ວຍສາອາກອນຄວນໃຫ້ຜູ້ໃດຈຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ ພາສີຄວນເສັງໃຫ້ຜູ້ໃດຈຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ" (ຂໍ້ 7ຂ). ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຊົງສອນໄວ້ວ່າ "ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈົ່ງຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄືນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ" (ມາຣະໂກ 12:17). ພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນຢຸດຢູ່ແຕ່ການເສັງພາສີໃຫ້ກາຍຊາ ແຕ່ຍັງຊົງສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າອີກ. ຄຣິສຕຽນຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ເມື່ອເຮົາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ ສິ່ງເຮົາຖວາຍນັ້ນກໍກັບມາໃຊ້ໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນໂບດຂອງທ່ານໃນທຸກວັນນີ້. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາເສັງພາສີອາກອນ ກໍແມ່ນເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ ແລະເມື່ອເຮົາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າກໍນັບວ່າການຖວາຍນັ້ນໄດ້ນຳພຣະພອນຄືນມາຫາເຮົາ.

2. ຮັບຜິດຊອບຮັກເພື່ອນບ້ານ: (ໂຣມ 13:8-10).

ຈົງຢູ່ຄຣິສຕຽນຖືກເອີ້ນອອກມາຈາກຝ່າຍໂລກ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອີ້ນອອກໄປຈາກໂລກ, ຄຣິສຕຽນຍັງຈະຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດໃນໂລກນີ້ປະປົນກັບຄົນທຸກຊະນິດທົ່ວໄປ, ນອກນັ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບຄົນທຸກປະເພດທີ່ຍອມເຊື່ອແລະເຂົ້າມານະມັສການພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດຂອງຄົນໃນໂບດຈຶ່ງບໍ່ສມ່ຳສເມີກັນ ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນໃນຄຳສອນຂອງໂປໂລສອນຕອນນີ້ວ່າ "ຢ່າເປັນຫນີ້ສິ່ງໃດແກ່ໃຜນອກຈາກຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ຮັກເພື່ອນມະນຸດກໍປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ" (ຂໍ້ 8). ແປວ່າບໍ່ໃຫ້ຄຣິສຕຽນເປັນຫນີ້ເງິນຄຳຫລີສິ່ງຂອງໃດໆຕໍ່ກັນ ແຕ່ໃຫ້ເປັນຫນີ້ຄວາມຮັກ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄຣິສຕຽນຍືມກັນບໍ່ໄດ້ ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຍືມແລ້ວໃຫ້ສິ່ງຄືນຕາມກຳໜົດເວລາ ເມື່ອສິ່ງຄືນແລ້ວຖືວ່າເປັນການສິ້ນສຸດບໍ່ເປັນຫນີ້ອີກ ແຕ່ເຮືອງຄວາມນັ້ນຄວນເປັນຫນີ້ຫລີມີຢູ່ຕຸລອດໄປ ແລະຄວາມຮັກທີ່ໂປໂລກຳວວຕອນນີ້ຫາກເຮົາຮັກເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນເຮົາກໍໄດ້ປະຕິບັດຄຳສັ່ງ (ບັນຍັດ) ຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ.

"ເພາະວ່າຂໍ້ບັນຍັດທີ່ກ່າວວ່າ, "ຢ່າຫລິ້ນຊູ້ ຢ່າຂ້າຄົນ ຢ່າລັກຊັບ ຢ່າໂລບ" ທັງບັນຍັດຂໍ້ອື່ນໆກໍ່ຮວມຢູ່ໃນຂໍ້ນີ້ຄື, "ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ" (ຂໍ້ 9). ເຮືອງຮັກຕົນເອງນັ້ນໃຜຮຸກເຂົ້າໃຈດີວ່າຕົນຮັກຕົນເອງແນວໃດ ບໍ່ມີໃຜດອກຈະທຳຮ້າຍຕົນເອງ ນີ້ແຫລະແມ່ນສິ່ງທີ່ໂປໂລໄດ້ກ່າວສອນວ່າ "ຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ" ຄວາມໝາຍທີ່ເລິກໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນ ເມື່ອເຮົາເຫັນເພື່ອນບ້ານອິດທົວ ເຮົາກໍ່ສົມຄວນເອົາເຂົ້າປາອາຫານໃຫ້ລາວ, ເມື່ອລາວບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ເຮົາກໍ່ຄວນແບ່ງປັນໃຫ້ລາວ, ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ "ພວກທ່ານ ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເອີຍ ຈົ່ງມາຮັບເອົາຮາຊອານາຈັກ ຊຶ່ງໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບທ່ານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມໂລກ ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາຢາກເຂົ້າ ພວກທ່ານກໍ່ໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນ້ຳ ພວກທ່ານກໍ່ໃຫ້ເຮົາດື່ມ ເຮົາເປັນແຂກບ້ານ ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້ ເຮົາເບື້ອງຕົວ ພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາ ໃຫ້ເຮົານຸ່ງຫົ່ມ ເຮົາເຈັບປ່ວຍ ພວກທ່ານກໍ່ມາຢູ່ມຢາມເຮົາ ເຮົາຢູ່ໃນຄຸກພວກທ່ານກໍ່ໄດ້ມາຫາ" (ມັດທາຍ 25:34-36).

ໂປໂລຍ້າອີກວ່າ "ຄວາມຮັກບໍ່ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ເພື່ອນບ້ານ ເຫດສັນນັ້ນຄວາມຮັກຈຶ່ງ ເປັນການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ" (ໂຣມ 13:10). ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ພຣະບັນຍັດຂໍ້ເອກນັ້ນຄືດັ່ງນີ້ "ຊາວອິສຣາເອນເອີຍ, ຈົ່ງຟັງເທີນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວແລະພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ ດ້ວຍສຸດຈິດ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດ ແລະດ້ວຍສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າ" ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສອງນັ້ນຄື "ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ" ພຣະບັນຍັດຂໍ້ອື່ນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ບໍ່ມີ" (ມາຣະໂກ 12:29-31).

3. ຕຽມພ້ອມໃນການສະເດັດຄົນມາ: (ໂຣມ 13:11-14).

ການເຮັດດີຂອງຄຣິສຕຽນນັ້ນແມ່ນເພື່ອຕຽມຕ້ອນຮັບການກັບຄືນມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ, ດ້ວຍວ່າການກັບຄືນມາຄັ້ງນີ້ພຣະອົງຈະບໍ່ນຳຂ່າວປະເສີດມາອີກແລ້ວ ແຕ່ການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະອົງແມ່ນມາພິພາກສາລົງໂທດ ແລະໃຫ້ລາງວັນແກ່ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ (ອ່ານ 2 ເປໂຕ 3:8-13) ແລະ (ມັດທາຍ 25:31-46). ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍມີໜ້າທີ່ລໍຄອຍການກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດດ້ວຍການເຮັດດີດ້ວຍການນັບຖືຮັຖບານ ແລະຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ. ໂປໂລບອກເຫດຜົນໃນການເຮັດດີຂອງຄຣິສຕຽນວ່າ "ທີ່ຄວນຈະເຮັດດັ່ງນີ້ກໍ່ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກກາລະເວລາແລ້ວວ່າ ບັດນີ້ເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຄວນຈະຕື່ນຈາກຫລັບແລ້ວ ດ້ວຍວ່າເວລາທີ່ພວກເຮົາຈະພົ້ນນັ້ນໃກ້ກວ່າເວລາທີ່ເຮົາຫາກໍ່ເຊື່ອນັ້ນກາງຄືນກໍ່ລ່ວງໄປຫລາຍແລ້ວ ແລະຮຸ່ງເຮືອງກໍ່ໃກ້ເຂົ້າມາ ເຫດສັນນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງເລິກເຮັດການຝ່າຍຄວາມມິດ ແລະຈຶ່ງປະກອບຕົວດ້ວຍອາວຸດແຫ່ງຄວາມສວ່າງ ພວກເຮົາຈຶ່ງປະຕິບັດຕົວໃຫ້ເໝາະສົມກັບເວລາກາງເວັນ ບໍ່ແມ່ນໃນການລ້ຽງດ້ວຍເສບສຸຣາຢາເມົາ ບໍ່ແມ່ນໃນການວິວາດເທິງສາກັນ" (ໂຣມ 13:11-13). ແປວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຄວນຕື່ນຈາກຫລັບ ເພາະວ່າຄົນທີ່ນອນຫລັບບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງເຮັດຫຍັງ ເມື່ອພວກເຮົາຕື່ນຈາກຫລັບ ຫລືໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນແລ້ວຈຶ່ງເລິກເຮັດການມິດ ຫລືເລິກເຮັດສິ່ງບໍ່ດີ ຈຶ່ງວາງຕົວໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ.

ຄຳວ່າ ເຮັດການຝ່າຍຄວາມມິດໂປໂລໄດ້ເວົ້າແຈ້ງໃນຂໍ້ 14 ວ່າ "ຢ່າຈັດຫາອັນໃດເພື່ອບຳຮຸງຕົນຫາຂອງເນື້ອກາຍ" (ຂໍ້ 14ຂ). ແປວ່າ ຢ່າຫລິ້ນຊູ້, ຢ່າລັກໂລບ, ຢ່າຫາຜົນກຳໄລໃນທາງທຸດຈະຣິດ, ຢ່າອິດສາບັງບຽດ, ຢ່າເປັນຄົນຈອງຫອງ, ຢ່າເປັນຄົນມັກຜິດຖຽງກັນ, ຢ່າມັກໃຫຍ່ໄຜ່ສູງ, ຢ່າເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ, ຢ່າ

ເປັນຄົນມັກເວົ້າຂວັນ, ຢ່າເປັນຄົນເວົ້າຕົວະ, ຢ່າເຮັດຊົ່ວທຸກຢ່າງ "ແຕ່ຈົ່ງປະຕິບັດຕົວດ້ວຍພຣະເຢຊູຄຣິດ ເຈົ້າ" (ຂໍ້ 14ກ). ແປວ່າເຮັດຕາມແບບຢ່າງພຣະເຢຊູທີ່ໄດ້ຕັ້ງແບບຢ່າງໄວ້ແລ້ວ, ພຣະເຢຊູເຮັດແນວໃດເຮົາ ກໍຄວນເຮັດແນວນັ້ນ ເພາະວ່າເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນໃນພຣະເຢຊູ ດ້ວຍວ່າເຮົາໄດ້ເຊື່ອແລະຮັບ ບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູແລ້ວ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພຣະທັມໂຣມຖືກຂຽນໃນຂະນະທີ່ຈັກກະພັດໂຣມປົກຄອງຊາດຍິວໂດຍບໍ່ເປັນທັມ ແຕ່ໂປໂລສພັດສອນ ໃຫ້ເຊື່ອຟັງແລະນັບຖືຮັບບານໂຣມ, ທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ?
2. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຍິວຕ້ອງໂຄຣບຢ່າເກງ ຫລືເຊື່ອຟັງຮັບບານທີ່ກົດຂີ່ຂົມເທັງເຂົາ?
3. ໃນຂໍ້ 2 ຜູ້ຂັດຂືນບໍ່ເຊື່ອຟັງຈະເປັນແນວໃດ?
4. ເຮືອງຮັກເພື່ອນບ້ານໂປໂລສອນບໍ່ໃຫ້ເປັນຫີ ແລະໃຫ້ເປັນຫີນັ້ນມີຫຍັງແດ່?
5. ຮັກເພື່ອບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
6. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງສອນໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງຮັບບານ ແລະສອນໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານດ້ວຍ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ສິດທິສ່ວນຕົວ ແລະ ການພົວພັນກັບຜູ້ອື່ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຣມ 14:1-21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຣມ 14:1-21
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄຣິສຕຽນບໍ່ໃຊ້ສິດ ແລ້ວຕ້ອງຢູ່ດ້ວຍຄວາມປອງດອງ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຄວາມມັກເອົາແຕ່ໃຈ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ຖືກກັນໃນໂບດແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາມີຄວາມປອງດອງແທນທີ່ຈະເອົາແຕ່ໃຈ.

ບົດນຳ

ຄຣິສຕຽນຖືກເອີ້ນມາບໍ່ແມ່ນແຕ່ມາຮັບຄວາມລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົງບຸກ ແລະ ນຳສັນຕິສຸກຈາກເບື້ອງເທິງໄປຫາທຸກຄົນດ້ວຍ. ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຕ້ອງຮຽນປ້ອງກັນໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດໃນຂະນະທີ່ມາໂບດດຽວກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ເສີມສ້າງພຣະກາຍພຣະຄຣິດນຳກັນ.

1. ຢ່າຜິດຖຽງກັນໃນເຣື່ອງເລັກນ້ອຍ: (ໂຣມ 14:1-9).

ໂປໂລສອນຄົນສອງກຸ່ມໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ກຸງໂຣມ ຄືກຸ່ມນຶ່ງເຂັ້ມແຂງ ແລະອີກກຸ່ມນຶ່ງອ່ອນແອ, ໂປໂລເສ່ງເປົ້າໝາຍໃສ່ກຸ່ມເຂັ້ມແຂງວ່າ "ສ່ວນຄົນທີ່ອ່ອນໃນຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ຈົ່ງຮັບເຂົາໄວ້ ແຕ່ບໍ່ໃຊ້ເພື່ອຖືກຖຽງກັນໃນເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອທີ່ແຕກຕ່າງກັນ" (ຂໍ້ 1). ແປວ່າບໍ່ໃຫ້ພ້າວຕັດສິນຜູ້ໃດວ່າເປັນຄົນອ່ອນແອຫລ້າຊ້າໄປໃສກະບໍ່ທັນໝູ່, ຫລືປະລາວໄວໂດຍບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ລາວ, ຄວາມເຊື່ອແຕກຕ່າງກັນນັ້ນໂປໂລບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຂົາເຊື່ອໃນພຣະອື່ນ ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຄວາມເຊື່ອບໍ່ເທົ່າທຽມກັນ, ເຫດສັນນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງກ່າວອີກວ່າ "ຄົນນຶ່ງຖືວ່າຈະກິນອັນໃດກໍໄດ້ຫມິດ ແຕ່ຄົນທີ່ຍັງອ່ອນໃນຄວາມເຊື່ອກໍກິນແຕ່ຜັກເທົ່ານັ້ນ" (ຂໍ້ 2). ໂປໂລບຽບທຽບໃສ່ຄົນທີ່ຮັບຟັງພຣະທັມພຣະເຈົ້າໃສ່ກັບຄົນເຮົາກິນເຂົ້າປາອາຫານ, ຄົນທີ່ກິນຫຍັງໄດ້ໝົດນັ້ນໝາຍເຖິງຮັບຟັງຄຳເທສນາໄດ້ທຸກປະເພດ, ສ່ວນຄົນກິນໄດ້ແຕ່ຜັກນັ້ນໝາຍເຖິງຄົນທີ່ຍັງອ່ອນຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ, ຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ລາວຈະຮັບຟັງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ແຕ່ເພື່ອຄວາມປອງດອງແລະເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນໂປໂລສອນວ່າ "ຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ກິນນັ້ນຫມິດຄົນທີ່ບໍ່ກິນ ແລະຢ່າໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ກິນກ່າວໂທດຄົນທີ່ກິນ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດຮັບເອົາຜູ້ນັ້ນແລ້ວ" (ຂໍ້ 3). ແປວ່າຢ່າວ່າໃຫ້ກັນ ຫລືກ່າວໂທດຊຶ່ງກັນແລະກັນ ກ່ອນຈະກ່າວໂທດຄວນຄິດເສັງວ່າເຮົາແມ່ນໃຜຈຶ່ງກ່າວໂທດພີ່ນ້ອງ ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງຮັບເອົາຜູ້ນັ້ນແລ້ວ. ຫາກຜູ້ເຂັ້ມແຂງຕິຕຽນຜູ້ອ່ອນຝ່າຍຄວາມເຊື່ອ ຫລືຜູ້ອ່ອນຝ່າຍຄວາມເຊື່ອເວົ້າໃຫ້ຜູ້ເຂັ້ມແຂງ ທັງສອງກໍມີຄວາມຜິດນຳກັນທັງສອງ ແລະການເຮັດແນວນັ້ນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການແບ່ງແຍກແລະຜິດຖຽງກັນດ້ວຍ.

"ເຈົ້ານັ້ນແມ່ນໃຜຈຶ່ງກ່າວໂທດໃສ່ບ່າວຂອງຜູ້ອື່ນ ບ່າວນັ້ນຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ຫລິ້ນລົງກໍສຸດແລ້ວແຕ່ນາຍຂອງຕົນ ແລະເຂົາຄົງຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ເປັນແນ່ ດ້ວຍວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮິດອາດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ໄດ້" (ຂໍ້ 4). ແປວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດມີໜ້າທີ່ກ່າວໂທດຫລືຕິຕຽນກັນແລະກັນ ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ, ຂ້າໃຊ້ແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງໃຜລາວ ຂ້າທາດແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ເຮັດຕາມວຽກງານທີ່ໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ນັ້ນໃຫ້ດີທີ່ສຸດ ສ່ວນການທີ່ຈະລົ້ມຫລືຈະເຣີນຂຶ້ນກໍສຸດແລ້ວແຕ່ນາຍ (ພຣະເຈົ້າ) ຫລືບາງທີຜູ້ທີ່ເຮົາຄິດວ່າອ່ອນຝ່າຍຄວາມເຊື່ອນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນແລະຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໄດ້. "ໃນພວກເຮົາບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອຕົນເອງຝ່າຍດຽວ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຕາຍເພື່ອຕົນເອງຝ່າຍດຽວ ດ້ວຍວ່າຖ້າເຮົາທັງຫລາຍມີຊີວິດຢູ່ກໍເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ຂໍ້ 7).

ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນເຮົາມາໂດຍພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫວັງໃຫ້ເຮົາເຮັດທຸກຢ່າງສໍາເຣັດ ແຕ່ພຣະອົງຊົງເອີ້ນເຮົາມາເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງສັດຊື່ໝັ້ນຄົງບໍ່ທໍ້ຖອຍຕໍ່ບັນຫາຕ່າງໆ, ພຣະອົງຊົງເອີ້ນເຮົາມາເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແລະແລ້ວເຮົາຈຶ່ງຈະມີຈິດໃຈຮັບຮູ້ຈັກພຣະຄຸນໂດຍຖວາຍຕົວຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ໄປໂລເວົ້າວ່າ "ຖ້າເຮົາຕາຍກໍຕາຍເພື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຫດສັນນັ້ນຖ້າເຮົາທັງຫລາຍມີຊີວິດຫລືຕາຍກໍດີ ເຮົາກໍເປັນຄົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ຂໍ້ 8). ແປວ່າໄປໂລຄົນເດີມນັ້ນໄດ້ຕາຍແລ້ວໃນຄວາມຜິດບາບ ແຕ່ໄປໂລຄົນໃໝ່ນັ້ນມີຊີວິດຢູ່ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນໄປໂລຈຶ່ງກ້າເວົ້າວ່າຈະຢູ່ຫລືຈະຕາຍແມ່ນຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

2. ຢ່າຕັດສິນຜູ້ໃດ: (ໂຣມ 14:9-12).

ໂບດໃນກຸງໂຣມສມັຍນັ້ນຄົງບໍ່ມີຫຍັງຫລາຍແຕກຕ່າງກັບໂບດພວກເຮົາໃນເວລານີ້, ທີ່ກຸງໂຣມໄດ້ມີຄົນຫລາຍເຊື່ອຊາດປະປົນກັນ, ໂບດລາວພວກເຮົາກະມີຄົນທຸກເພດທຸກວັຍ, ໄທໃຕ້, ໄທເໜືອ, ໄທກາງມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນໂບດດຽວກັນ, ຄົນລາວແຕ່ລະບ້ານເມືອງມີສຽງປາກເວົ້າ ແລະນິສັຍບໍ່ຄືກັນ, ໃນນັ້ນມີທັງຜູ້ມີການສຶກສາສູງ ແລະຜູ້ຂາດການສຶກສາ ດ້ວຍເຫດນີ້ມັນຈຶ່ງກາຍເປັນຂອງໜ້າມະດາທີ່ຄຣິສຕຽນໃນໂບດດຽວກັນມີຄວາມຄິດຕ່າງກັນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໂບດລາວໃນຕ່າງປະເທດກໍຍັງມີຄົນຕ່າງປະເທດເຂົ້າຮ່ວມນະມັສການດ້ວຍ, ຄົນຕ່າງປະເທດແຮງຄົດໄກໄປຈາກຄວາມຄິດຄົນລາວ ແຕ່ຫາກທຸກຄົນເອົາຄວາມແຕກຕ່າງມາເວົ້າກັນມັນກໍຈະເຂົ້າກັນບໍ່ໄດ້ ດັ່ງນັ້ນຫາກທຸກຄົນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກແລະເອີ້ນເຮົາທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານຄວາມຄິດແລະຈິດໃຈຕລອດເຖິງຜິວພັນນັ້ນປະໄວ້ ແລ້ວມາເປັນນໍ້ານຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນອົງພຣະຄຣິດເຮົາກໍຈະຢູ່ກັນຢ່າງສົງບສຸກ. ເພາະວ່າໃນພຣະຄິດນັ້ນເຮົາທັງຫລາຍເໝືອນກັນໝົດ. " ເພາະເຫດນີ້ແຫລະ, ພຣະຄຣິດຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງພຣະຊົນແລະໄດ້ຊົງຄົນພຣະຊົນອີກ ເພື່ອຈະໄດ້ຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍແລະຂອງຄົນເປັນ ແຕ່ຕົວເຈົ້າເດ, ເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວໂທດໃສ່ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ ຫລືເຈົ້າຜູ້ເປັນອີກຝ່າຍນຶ່ງ ເຫດໃດຈຶ່ງຫມັ້ນປມາດພີ່ນ້ອງຂອງຕົນ ດ້ວຍວ່າເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງຢືນຢູ່ຫມັ້ນບັນລັງພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ້ 9-10).

ແປວ່າ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງສິ້ນພຣະຊົນ ແລະຄົນມາເພື່ອຄົນທຸກເພດທຸກວັຍ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງເຊື້ອຊາດແລະຜິວ
 ພັນ, ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຮົາບໍ່ຄວນກ່າວໂທດ
 ຫລືຕີສິນນິນທາຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ເພາະວ່າເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ຮາຊບັນລັງພິພາກສາໃນວັນທີ່ ພຣະ
 ອົງສະເດັດມາ ແລ້ວທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕຽມຕອບຄຳຖາມໃນວັນນັ້ນ." ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີແລ້ວ
 ວ່າ, "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ທຸ່ງແທ້ສັນໃດ ທຸກຄົນຈະຄູ່ເຂົ້າລົງຂາບໄຫວ້ເຮົາ
 ແລະທຸກສິ່ງຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ" ດັ່ງນັ້ນເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງກາບທູນເຮືອງຮາວຂອງຕົນເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ"
 (ຂໍ້ 10-12). ພຣະເຊຊູຊົງກ່າວວ່າ " ຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານ ເພາະວ່າທ່ານຈະ
 ກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານຢ່າງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຕວງ ໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະ
 ເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ" (ມັດທາຍ 7:1-2). ຄຳວ່າກ່າວໂທດແມ່ນການປາກເວົ້າ, ພຣະ
 ເຈົ້າສ້າງປາກໃຫ້ຄົນເຮົາປາກເວົ້າແລະສັຣເສີນພຣະອົງ, ປະເທດອະເມຣິກາເປັນປະເທດມີສິດທິໃນການ
 ປາກເວົ້າ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ແມ່ນການເວົ້າທຸກຢ່າງເປັນຜົນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາຫລືເປັນປະໂຫຍດແກ່ຜູ້ອື່ນ,
 ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງຝຶກປາກ (ລິ້ນ) ຂອງເຮົາໃຫ້ເວົ້າແຕ່ອັນດີ (ອ່ານ ຢາໂກໂບ 3: 5-9).

3. ຮັກດ້ວຍການກະທຳ: (ໂຣມ 14:13-21)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ລິ້ງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງອອກຈາກບ້ານເມືອງບ່ອນທີ່ພວກເພິ່ນຢູ່ສນຸກສຸກສຳບາຍ ໃຫ້ອອກໄປ
 ທົ່ວພິພິບ ໂດຍບໍ່ເລືອກວ່າຈະເປັນປະເທດນ້ອຍຫລືປະເທດໃຫຍ່, ຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ພາກັນເຂົ້າປ່າ, ຂຶ້ນພູ,
 ລ່ອງເຮືອ, ລ່ອງແພ, ບຸກນ້ຳລຸຍຕຶມຕາມແບບຢ່າງໂປໂລທີ່ໄດ້ວາງໄວ້. ເມື່ອຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໄປເຖິງຍັງຈຸດ
 ໝາຍແລ້ວຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກເພິ່ນຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ເຊັ່ນສັງຄົມວັທະນະທຳ, ການນຸ່ງຖື, ການຢູ່ກິນເພື່ອ
 ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄົນໃນບ້ານເມືອງນັ້ນ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າບໍ່ໃຫ້ຄົນໃນບ້ານເມືອງນັ້ນຕ້ອງສະດຸດ. ອາຫານທີ່ບໍ່
 ເຄີຍກິນ ພວກເພິ່ນກໍຕ້ອງຮຽນກິນ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ບໍ່ເຄີຍໃສ່ເພິ່ນກໍຮຽນໃສ່, ພາສາທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນ
 ເພິ່ນກໍຮຽນປາກເວົ້າ ການກະທຳແບບນີ້ແມ່ນພວກເພິ່ນຮັກພຣະເຈົ້າແລະເພື່ອຈະນຳຂ່າວປະເສີດໄປສູ່ມະ
 ນຸດທຸກຊາດທຸກພາສາ, ພວກເພິ່ນປັບຕົວຢູ່ກິນໃຫ້ຄ້າຍຄືກັບຄົນຊາດນັ້ນ ເມື່ອເພິ່ນເຂົ້າກັບຄົນຊາດນັ້ນໄດ້ດີ
 ແລ້ວຄົນຊາດນັ້ນກໍຈະຍິນດີຟັງຂ່າວປະເສີດຈາກເພິ່ນ. ໂປໂລສອນພີ່ນ້ອງໃນກຸງໂຣມຕອນນີ້ວ່າ "ເຫດ
 ສັນນັ້ນພວກເຮົາຢ່າກ່າວໂທດໃສ່ກັນແລະກັນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ວ່າຈົ່ງຕັ້ງໃຈເຮັດດັ່ງນີ້ດີກວ່າ ຄື ຢ່າໄດ້ເອົາສິ່ງໃດ
 ເປັນເຫດໃຫ້ຊຸນສະດຸດຫລືລົ້ມລົງມາຂວາງທາງຂອງພີ່ນ້ອງ" (ຂໍ້ 13). ແປວ່າໃຫ້ຍຸຕິການກ່າວໂທດຫລືເວົ້າ
 ໃຫ້ກັນ ແຕ່ໃຫ້ຕັ້ງໃຈໃນການປາກເວົ້າແລະການຢູ່ກິນ, ການປາກການເວົ້າຄວນຮະມັດຮະວັງຢ່າເວົ້າສຽດສີ
 ຫລືເວົ້າຄຳຫຍາບຊ້າ ຫລືເວົ້າຂັດໃຈພີ່ນ້ອງ ສ່ວນການກິນນັ້ນຈົ່ງລະນຶກເຖິງຜູ້ອື່ນດ້ວຍ ຢ່າເຮັດໃຫ້ການປາກ
 ເວົ້າແລະການກິນຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງສະດຸດໃຈແລ້ວລົ້ມລົງ ເພາະເມື່ອມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງສະດຸດແລະລົ້ມລົງ
 ແລ້ວ ມັນຈະເປັນການຂວາງທາງຜູ້ອື່ນໃຫ້ລ້າຊ້າໃນການຈະເຣີນເຕີບ ໂຕ.

"ຖ້າພີ່ນ້ອງຂອງເຈົ້າເປັນທຸກໃຈເພາະອາຫານທີ່ເຈົ້າກິນ ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໄປຕາມທາງແຫ່ງຄວາມຮັກເສັງ
 ແລ້ວ ພຣະຄຣິດຊົງສິ້ນພຣະຊົນເພື່ອຜູ້ໃດ ກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຈົບທາຍເພາະອາຫານທີ່ເຈົ້າກິນນັ້ນ" (ຂໍ້ 15). ແຜ່ນ
 ດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າການດື່ມກິນ ດ້ວຍເຫດນີ້ທາກການດື່ມກິນຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເຮົາມີບັນ

ຫາ ຫລືເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນທຸກໃຈ ເຮົາຄວນພິຈາລະນາດີກວ່າ. ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າ "ຖ້າຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຄົນນຶ່ງໃນໝູ່
 ໄດ້ກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຫລົງຜິດ ຖ້າເອົາຫີນໄມ້ກ້ອນໃຫຍ່ຜູ້ກຄູ່ນັ້ນຈົມລົງນ້ຳທະເລເລິກເສັງກໍດີກວ່າວິບັດແກ່ໂລກນີ້
 ເພາະເຫດທີ່ໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດ ເພາະວ່າຈຳເປັນຕ້ອງມີເຫດໃຫ້ຫລົງຜິດ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກໍ່ເຫດໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດນັ້ນຖ້າມີ
 ຫລືຕົນຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈົ່ງຕັດຖິ້ມເສັງ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດດ້ວຍມືແລະຕົນກຸດຫລືພິການ ຍັງດີກວ່າມືມືແລະຕົນ
 ສອງເບື້ອງ ແຕ່ຕ້ອງຖືກຖິ້ມໃສ່ໄຟທີ່ໄຫມ້ຢູ່ເປັນນິດຖ້າຕາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈົ່ງຄວັດອອກຖິ້ມເສັງ ທີ່ຈະເຂົ້າໃນຊີວິດ
 ດ້ວຍຕາເບື້ອງດຽວ ຍັງດີກວ່າມີຕາສອງເບື້ອງ ແຕ່ຕ້ອງຖືກຖິ້ມໃສ່ໄຟນະຣົກ" (ມັດທາຍ 18:6-9).

ຄໍາຖາມ:

1. ເຮົາຈະຊ່ອຍຜູ້ອ່ອນແອຝ່າຍຄວາມເຊື່ອໄດ້ແນວໃດ?
2. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສອນບໍ່ໃຫ້ເຮົາກ່າວໂທດຊຶ່ງກັນແລະກັນ?
3. ການກ່າວໂທດນັ້ນເວົ້າແນວໃດຈຶ່ງເວົ້າວ່າກ່າວໂທດ?
4. ພວກສາສນາກູດ (ມິສເຊິນແນຣີ) ຕ້ອງປັບຕົວແນວໃດໃຫ້ເຂົ້າກັບກຸ່ມຊົນນັ້ນ? ເພື່ອຫຍັງ?
5. ເປັນຫຍັງພວກສາສນາກູດຈຶ່ງບໍ່ເຮັດຕາມຕົນເອງທີ່ເຄີຍເຮັດຢູ່ບ້ານເມືອງຂອງຕົນ?

ຫວ